

Атанас Мутафчиев

Под и с
Божията
ръка

Той ме спаси от смъртта

ПЛОВДИВ, 2009

Bulgaria Edition, 2009

Първо българско издание: ПОД И С БОЖИЯТА РЪКА (Той ме спаси от смъртта)

Атанас Мутафчиев Редактор: Веселин Енчев

Графичен дизайн: Енчо Тодоров

Пловдив, 2009

Съдържание

ВМЕСТО ПРЕДГОВОР	2
ПЧЕЛИ - ПЪРВА ПЧЕЛА	4
ВТОРА ПЧЕЛА	6
МОТОРЪТ	9
ВТОРИ СЛУЧАЙ С МОЯ МОТОР	11
ТРЕТИ СЛУЧАЙ	12
ПОЛУЛОВНА ИСТОРИЯ С ПРОДЪЛЖЕНИЕ	13
ПОЖАРЪТ	19
БОГ ПОМАГА И ЧРЕЗ СЛУГАТА СИ	20
ПЪРВА ГОДИШНА ОТПУСКА	25
ОЩЕ ЕДНО ПОТВЪРЖДЕНИЕ	32
ТРЕВОЖНИ СЪБИТИЯ	36
ЕПИЛОГ	38

В ЕДНА СТАРА, прастара Книга, преди повече от 2700 години пророк Исаия е записал думите на Бог: „Протягах РЪЦЕТЕ СИ цял ден към бунтовнически народ, които ходят по лош път след своите помисли..." (Исаия 65:2) И още: „Волът познава стопанина си и оселът - яслите на господаря си, но народът Ми не разсъждава... Уви! Грешни народе! Изоставихте Господа, презряхте Святия Бог" (Исаия 1:3,46). Колко актуални са тези Божии думи и днес! „Волът познава стопанина си и оселът - яслите на господаря си", а толкова много хора днес не знаят нищо за Бога. Те не Го познават! В същото време Той е протегнал ръце към тях и желае да ги СПАСИ, ИЗБАВИ и БЛАГОСЛОВИ! Колко малко хора знаят, че творението - необятният Космос и малката планета Земя, заедно с населяващите я жители - всичко БОГ държи в Своите мощни

ръце и се интересува живо от всяка една човешка личност. Животът ни е в Неговата власт и в Неговите ръце...

Авторът, д-р Атанас МУТАФЧИЕВ, непринудено, увлекателно и напълно достоверно е описал случаи от своя живот. Често е бил на ръба на пропастта и НЯКОЙ го е спасявал от смърт! Може би и вие сте имали подобни случаи в живота си? И до сега нямате обяснение на случилото се? А може би сте обяснявали станалото с „късмет“ или „случайност“? Не, не! В живота няма случайности!

ТОЙ МЕ СПАСИ ОТ СМЪРТТА! - това е неговото логическо заключение. Но, кой е ТОЙ? Приятел, лекар, благородник, филантроп? Коя е тази Личност? Има ли Той власт над смъртта?...

Що за въпрос? Та, кой има власт над смъртта? Кой може да я победи? Безмилостно тя е покосявала и продължава да покосява милиони човешки същества!

Има ли някой, който да дръзне да застане на пътя ѝ? Някой, който да се изправи срещу нея? Някой, който да я победи?...

Да, има Един! И ТОЙ може да победи смъртта! ТОЙ е Авторът, Създателят и Началникът на Живота - БОГ, Който е дал на всички нас НАЙ-ВЕЛИКИЯ ДАР - ЖИВОТА! И при все, че този живот е временен, нетраен, несигурен, Той ревностно го ПАЗИ!

„БОГ е за нас Бог - Избавител! И на Господа принадлежи отърваването ни от смъртта!“ - казва Библията (Псалом 68:20).

„Нима благоволя Аз в смъртта на нечестивия? - казва Господ, - а не в това да се отвърне той от пътя си и да живее!“ (Езекиил 18:23).

При критични моменти в живота на човека, когато смъртта се изпречва пред нас, Бог авторитетно заявява:

„Призови Ме в ден на напаст, и Аз ще те избавя, и ти ще Ме прославиш! - казва Господ“ (Псалом 50:15)

И БОГ държи на Своите думи! Той не се отмята от тях!

Дори има още нещо, което ме смайва и аз не мога да си отговоря защо? ЗАЩО ПОНЯКОГА ПРЕДИ ДА СМЕ ГО ПРИЗОВАВАЛИ, ТОЙ Е ИЗБАВЯЛ НАС - нищожните и е показвал огромната Си милост към всички, и към автора. Последният, с настоящата книга излага СЛУЧАИ, свидетелстващи за ПОМОЩ, ПОДКРЕПА, МИЛОСТ И ИЗБАВЛЕНИЕ дори ПРЕДИ ДА Е ПРИЗОВАВАЛ! Имал е ИЗБАВЛЕНИЕ, и то НЕ ЕДНО!

Тази книга на д-р МУТАФЧИЕВ ще Ви помогне да се убедите, че БОГ се интересува от всеки човек, че ТОЙ наистина Ви обича, интересува се и от Вас и желае да се радвате заедно с Него на БЕЗЦЕННИЯ ДАР - ЖИВОТА!

Веселин ЕНЧЕВ

ВМЕСТО ПРЕДГОВОР

Драги читателю, започвам тези редове с Божия помощ и желание да споделя с Вас някои интересни преживявания от моя, както ще се убедите по-късно, изпълнен с безброй случки живот. Трябваше да извървя един дълъг път, за да се приближа и започна да опознавам БОГА. И все пак, за да станат нещата по-ясни, считам, че е необходимо да изясня накратко пътя, който съм извървял от общото, за да стигна до конкретното.

Първият ми осъзнат спомен като човек беше една избена стая, където се чистеха начукани орехи за продан. Въпреки че бях едва тригодишен, не бях забравен и ми се

поверяваха най-костеливите орехи. Такова беше мнението на двете ми баби, които ме отглеждаха в град Карлово, понеже родителите ми следваха медицина в Австрия. От най-ранните си години бях въведен в православната вяра, а когато станах ученик ХОДЕХ сам или ни водеха на църква от училище.

С идването на народната власт се отмениха вероучението и много други православни духовни и ритуални мероприятия. Много хора, включително и пишещият тези редове, се отдалечаваха от Бога.

Моят живот до порастването ми, семейният ми живот и след развод, едва ли са били угодни Богу. През това време, както разбрах по-късно, съм бил на много погрешен път, уповавайки на своите добри дела. Въпреки всичко, винаги съм имал страх от Бога. („Начало на мъдростта е страх от Господа" - Притчи, глава 1, стих 7)

Някои неща ми създадоха проблеми от верски характер, затова си наумих и реших да почна да изучавам Библията, с цел да ги „оборя". Не един са били човечите, всред които е и пишещия се знае кога и от кой храст ще изскочи лъв или хиена, и от кой клон ще се стовари върху мен огромен питон, или направо боа,,!

Ставаше ми ясно, че трябва да намеря изходна точка и то със здрава основа, от гранит. Израз, който се използва. Наред с това, трябваше да имам и защита, сиреч приятели, на които все още може да се разчита... С живите от тях поддържам и сега връзка. Ако преди това е имало „подигравка,, от студентството, още на първата ни среща разбрах, че обичам всички без изключение.

Верен на принципите си НИКОГА да не връщам за стореното срещу мен само оставих всичко на Бога.

Ако писах горното, писах го да подчертая още веднъж БЕЗКРАЙНАТА МИЛОСТ БОЖИЯ! Испитанието, което Бог ми даде е да разбере, че ТОЙ ме е избавил не от мигновена смърт, А ОТ МНОГО ПОВЕЧЕ, от ужасни мъки човешки!

Но в Библията се казва, че „Всичко съдейства за добро..." (Послание на апостол Павел към Римляните, глава 8, стих 28). В безумните си напъни започнах да чувствам и разбирам величието на Боговдъхновеното Слово - БИБЛИЯТА. Започнах да чета и странична литература, спомагаща за по-доброто възприемане и разбиране на Библията. С една дума, нещо особено, необикновено ставаше в мен.

В душата ми се появи огромен духовен глад. Четях почти всяка книга с духовна насоченост, която ми попадеше, често някои по два и по три пъти.

Един ден бях седнал на пейка в ДСК, чакайки синът ми да приключи с последната вноска за жилищния ни заем. През това време четях книгата на д-р Рубен Тори „Личността на СВЯТИЯ ДУХ". Тогава попаднах на текст, който като че ли влезе в мен и ме завладя изцяло.

Четях редовете, че „СВЯТИЯТ ДУХ, или Духът на Бога е винаги до теб (т.е. и до мен!) през целия ти земен живот, неуморно, година по година, месец по месец, ден по ден, секунда по секунда,,. Тези думи разтърсиха из дъно цялата ми същност. ДУХЪТ НА БОГА е бил до мен през целия ми живот! О, това изглежда фантастично, но е факт! Усетих, че нещо изключително става с мен! Редовете започнаха да изчезват, дори и самата книга!

Не мога сега да кажа, дали на нейно място, дали във въздуха или в съзнанието ми, с абсолютна яснота, КАТО НА ФИЛМОВА ЛЕНТА, преминаха няколко епизода от съзнателния ми живот. Някои бяха забравени, а други помнех. В тях видях (или поточно ми се посочваха), във всеки случай поотделно - кога, мястото и начинът, в който животът ми е бил в голяма, дори смъртна опасност. Както и това, че ПО МИЛОСТ БОЖИЯ аз ДНЕС СЪМ ЖИВ! Това, което дори бях забравил, сега се явяваше с голяма яснота!

За миг, или мигове преживях отново всички тези подробности и чудния начин, по който съм бил избавен или ми се е помагало да се самоизбавя, ако това е било в човешките ми сили и възможности.

В последствие в паметта, или съзнанието ми се припомнях и други ситуации, в които съм изпадал. Вероятно за това ми бе помогнато по един духовен, свръхестествен начин да осъзная, че попадайки в опасност - да имам Неговата милост за да бъда избавен!

Това, или части от това мое преживяване, според случая споделих с хора от различни деноминации. Това ставаше след като надвих един вроден срам.

Когато поостарях, в мен често се появяваха мисли да споделя с повече хора **МОЯ ПЪТ КЪМ БОГА**. Понякога се питах, дали ще ми повярват, дали няма да ми се присмиват?!...

И ето, надвивайки тези страхове, с **БОЖИЯ ПОМОЩ** започвам... Сигурен съм, че за Вас, читателю, моите необикновени преживявания ще бъдат не само интересни, но най-вече да спомогнат да търсите и намерите Бога!

„И ще Ме потърсите, и ще Ме намерите, когато Ме потърсите с цялото си сърце! - казва Господ Бог. (Библията - книгата на пророк Еремия, глава 29, стих 13)

Това, което ми даде увереност, най-вече бяха обстоятелствата, че Бог чрез Святия Си Дух, чрез ангели или по някакъв друг начин ми помагаше **ДА ИЗБЕГНА ЗЛОТО**, да ме предпази от него, да избавя и други!

И тук искам да наблегна, да подчертая, че **ВСИЧКИ ТЕЗИ БОЖИИ МИЛОСТИ, ТОЙ Е ПОКАЗВАЛ КЪМ МЕН ДОРИ КОГАТО БЯХ ДАЛЕЧ ОТ НЕГО, КОГАТО НЕ БЯХ ГО ТЪРСИЛ!**

Забележка: Държа да се извиня пред всеки, до когото достигне настоящето, за онези моменти, в които наглед прекалявам с подробностите. Но смятам, че така ще бъде изяснено по-добре отделното мое преживяване.

Като в смирение още веднъж **БЛАГОДАРЯ НА БОГА**, че ме е опазил жив до този момент и, че **ТОЙ** ми дава възможност да споделя моите преживявания с Вас. И така, с Божиата помощ, започвам.

ПЧЕЛИ - ПЪРВА ПЧЕЛА

Като малък имах голям страх от жилещи насекоми, не че сега нямам, но не е същия (повече или по-малко съм го преодолял). Хронологията (редът по време) са основание да започна първо с тях:

В град Карлово съм прекарал първите дни от съзнателния си живот. И там, край реката, която течеше почти покрай града, се случиха първите мои преживявания, които ми бяха припомнени. Сега реката преминава през средата на града и е прочута с един от най-големите и най-красивите водопади в България. Последният път, когато имах възможност да видя това природно чудо, от него бяха останали само жалки останки. Останалото бе погълнато или похабено от „модерните хидросъоръжения“. Пазя се да не кажа и нещо по-остро, което не е предмет на настоящето. Ако ли пък сега има подобрения на екологичното състояние или възстановяване на незабравимата гледка, се извинявам на карловци, към които се числя.

Родът ми по майчина линия е карловски с давност около 300 години. Ако по лична карта и местоживееене сега съм далеч, то по кръв, по душа и любов съм карловец.

Водопадът, или както тогава го наричахме „**СУРУЧУМ**“, имаше някои забележителни само за него неща: Водата, загубила почва под „краката“ си, с грохот се спускаше в нещо, което тогава му казваха „**КАЗАНА**“. Дълбочината му, според нашите

„батковци и чичовци“, варираше от седем до дванадесет метра. В горния край на водопада, или по-точно казано в неговото начало на пада, имаше три индивидуални забележителности:

Първата - „БЕЛИЯТ КАМЪК“, който според околните скали наистина си заслужаваше името.

Втората - „ЧЕРНИЯТ КАМЪК“, който беше наистина по-тъмен от околните.

И накрая - „Долапчето“. То представляваше вдълбано място под Белия камък, където много често имаше един или двама души, седнали на ръба му,

В момента, поради разбираеми обстоятелства, съм далеч от „басовете“. Сега обаче бих се хванал на такъв, че това е най-краткото, и което е още по-лошо, най-лошото описание на тази рядка красота, останала в спомените ми.

Обстоятелствата, които имат значение за случая, са височината на горе изброените забележителности. Скок от „Долапчето“ във врящите води на „Казана“ беше и е първото свидетелство за смелостта на карловеца. Скок от „Белия камък“ - „втората степен“ за смелост. „Черният камък“ беше масивна крайречна скала, многократно по-голяма от другите, надвесена страшно над „Казана“. Скок от „Черния камък“ се считаше по онези времена за върха на човешката смелост, сила, способност... И ако бъркам, моля да бъда извинен, но съм чувал, че в онова време, в младостта си, само трима души са го правили: двама карловци и един чиновник. Последният лично познавах, защото е идвал у дома, в смисъл - в къщата на вуйчо ми - д-р Захари Дочев. Този човек съм запомнил и с това, че клякаше на един крак.

Не е трудно сега да си представим, какво би станало, когато малка групичка деца, не по-големи от десетина - дванадесет години, са тръгнали към водопада с твърдото намерение да извършат всички възможни скокове!

Вървейки заедно, стигнахме до онова място, където по-големите, да не кажа по-възрастните карловци, си спомнят, че имаше изградена подпорна стена, покрай която растяха десетина вечно зелени дървета. Красотата и височината им стигаше „до небето“. Загледан в тях и търсейки с поглед края им в синевата, неусетно съм нагазил в трева, обрасла около електрически стълб. Вероятно съм щял да се блъсна в него, ако нещо не ме убодеше по стъпалото на левия крак.

Възможно е и да съм се разцивил, защото някакъв човек ме успокояваше: „Не бой се, дете! Ужилила те е само пчела! Ето жилото!...“

Смея да предполагам, че карловецът, (Бог да е милостив към него!) е извадил жилото, възможно е и да е поизстискал ужиленото място. Дали ме е посъветвал, или сам съм решил, не помня, но си тръгнах към дома. Помня го като сега, кракът ми - левият крак, беше подут до коляното в продължение на четири дни. Не можех да ходя, въпреки усилията на моите две баби, които ме гледаха.

Страшното дойде, когато отокът започна да спада. Започна такъв сърбеж, който близо два дни и една нощ ме мъчи. Чешех се с какво ли не, включително и с орехови черупки. Да благодаря на Бога, от тогава, подобно нещо не съм имал!

Сега, по човешки обмисляйки всичко, от дистанцията на времето, едно зная: това беше **ВТОРИЯТ ЕПИЗОД, КОЙТО МИНА ПРЕД ОЧИТЕ МИ, СЕДЕЙКИ НА ПЕЙКАТА В БАНКАТА!**

Забележка: Първият пропускам поради съвсем малката си възраст.

Кожата ми настръхва, тръпки ме побиват и гърбът ми става влажен, когато се мъча да си представя, какво е могло да се случи в онзи ден и дали щях да пиша настоящето!...

Сега се сещам и за други подобни ситуации, или са ми напомнени от Святия Дух. Тях обаче, в онзи паметен и незабравим за мен ден, не преминаха пред очите ми,

затова няма да се спирам на тях. Ще следвам предимно това, което Светият Дух бе благоволил да ми напомни.

Като още веднъж благодаря на Бога, че ме е опазил в този случай от смъртна опасност, продължавам с Негова помощ напред.

ВТОРА ПЧЕЛА

Твърде вероятно е много от нещата, които ще разкажа да се сторят на читателя невероятни. Много и от разсъжденията и постъпките ми - да се видят дори трудно приемливи за съвременните разбирания и представи. Но такива са били времената, възпитанието и изискванията към подрастващото тогава поколение.

Ще си позволя още едно отклонение: Най-вероятно това да е било през лятото на 1943 година. Споменатият вече мой вуйчо беше още жив. Не беше починал и цар Борис <<<.

Сутринта на този черен за мен ден започна с известието за подготовка на излет до местността „Беш бунар“. Тя се намираще в полите на Стара планина, близо до Карлово. Там имаше огромни орехови дървета, зелени поляни и чудна вода. Едва ли е необходимо да изреждам наставленията как да се държа, както и обидите, че съм прост и невъзпитан, дори „див“?! Твърде вероятно, във връзка с това реших и заявих твърдо, че „Никъде няма да ходя!“, Тогава почна обратния тормоз: „Какво щели да си помислят хората, ако остана в къщи, а не бъда с майка ми, която си беше дошла само за няколко дни?“

Във времето, за което пиша, майка ми караше двугодишна специализация по микробиология в София. Смя да се надявам, че на читателя е станало ясно, защо и аз трябва да бъда на пикника. Вероятно са ме набили, което не помня в момента. Тук трябва да направя още едно отклонение: В споменатите времена, моето поколение „живееше“ с Винету и „Поразяващата ръка“ на Карл Май, с героите на Майн Рид и Емилио Салгари. По тяхната пословична честност се водехме във все още детските си представи. Най-вече ни впечатляваше, че тяхната дума и особено клетва бяха ненарушими!

Най-вероятно поради значително увеличаващия се „натиск“, предимно във физическа насока, аз се заклек: „Орловият поглед“ (такова беше името ми, което си бях измислил!), няма да ходи никъде!!!“

Изглежда съм бил по-издръжлив и от магаре, защото накрая ме оставиха намира. Дали съм бил горд от това, няма и следа в моята памет. Помня само, че ядох някакво кисело грозде от ниско. Чудя се и сега на това, защото отдавна можех да си късам от другите асми с най-забележителните за онова време сортове грозде.

Тогава дойде при мен друг мой вуйчо, който се казваше Васил, поради някаква далечна връзка, по-точно издънка от „Левски-вия“ род. За да избегна всякакво недоразумение с читателите, (и дай Боже, да има и читатели и от моите близки!), ще трябва да поясня, че дядо ми Дочо по майчина линия е имал първа жена, от която е имал четири сина. Един от тях е споменатият мой вуйчо трети по ред. Овдовял, той се оженил повторно за баба ми Стефана, която е първа братовчедка на Христо Ботев. Тя е родила двама сина и майка ми накрая. Това не пиша, за да се „препоръчвам“, както пише апостол Павел, а за изясняване на случая. Сега, ако се гордея, с Господа да се гордея! (2 послание на апостол Павел към Коринтяните 10:17).

Вуйчо Васил, един рядко природно-интелигентен човек, с пословична доброта и честност, „чукайки“ по съвестта ми с „блага приказка“, както обичам, и преди, и сега,

да казвам, обърна нещата на 180 градуса. Никога няма да забравя неговите думи: „На какво мяза (т.е. прилича) това - да кажеш „иляда" (т.е. хиляда) пъти НЯМА?"

Във всичко, което вуйчо Васил ми каза оная сутрин, нямаше и капка укор! Всичките му думи бяха - учудването му, как може едно дете като мен да постъпва така! (тук спестявам комплиментите му). По този начин ме посъветва да тръгна с другите, все едно, че нищо не се е случило. И сега не мога да скрия, че в душата ми остана силна горчивина. От една страна несправедливия бой, което беше нищо, в сравнение с това, че бях нарушил клетвата пред моите „братя" Винету и Поразяващата ръка. Дано Бог ми прости това и не ми счита този грях на ранното ми детство.

Вървеше се много бързо за тогавашната ми възраст. Бях принуден да насилвам детските си възможности, по-точно мотаейки се в краката на вуйчо ми Васил. Другият ми вуйчо д-р Захари Дочев, не дойде с нас, Бог знае защо? Той беше голям планинар и обичаше да бъде сред природата, чиито красоти изобилстваха около града и близката планина.

Някъде по пътя, защо? - не знам, вуйчо ми Васил се отдели от нас и въобще не дойде на пикника. Там го очакваше жена му с двете си дъщери и синът му?!

Присъстващите жени, както му е редът, набързо стъкмиха някаква закуска, състояща се от изобилна храна и „Карловска луканка". Имаше и купешки пържени мекици. Почна се: „Стигат ти две! Не бъди лаком пред хората! Не яж като прасе! Виж как прилично се хранят другите деца!"

По-късно започнаха и подигравките на моите братовчеди и другите деца, най-вече по време на различните игри. Явно затормозен, на обяд почти нищо не ядох от всевъзможните „вкусотии", както казва Ути Бъчваров. Накрая, уж за добро, изядох всичките мекици и още повече бях подиграван.

Ако читателят се запита: „Как е възможно в купонно време това? И не послъгвам ли малко?" Уточнявам, че не същите братя на майка ми държаха основната месопереработвателна дейност в Карловски район. Те имат главна заслуга за прочутата и сега „Карловска" луканка.

След обяда издевателствата над мен продължиха с още по-голяма сила, изтънченост и най-вече злорадство. Още съжалявам, че за да нормализирам твърде сериозните атаки, почнах да си предавам безобиден, дори хумористичен вид, т.е. направих се на палячо. Ставаше все по-лошо!

Тогава, неочаквано и за мен, реших да си тръгна към дома! Казах- „Отивам при вуйчо ми!" Последваха всевъзможни опити от увещания, заплахи, дори и опити за физическо задържане да остана на пикника.

Изпълнявайки някои от Том Сойеровите номера, ако така мога да се изразя, успях да „офейкам". По лесно разбираеми причини, не беше разумно да ползвам пътя, по който бяхме дошли. Затичах се надолу, знаейки, че рано или късно ще стигна реката или до пътя от Карлово за Бургас, който тогава поради село Арапово се наричаше „Арабския път".

Скоро тичането ми премина в ходом и дори започнах да вървя бавно. Минах покрай един от многобройните оврази в тази местност и реших да го поразгледам. Предпазливо се приближих до края на брега. Той беше по-сух и от Сахарска река. Легнах по корем и запълзях съвсем до края на брега. Пред очите ми се откри гледка, подобна на Колорадски каньон, е, не чак толкова дълбок, но все пак достатъчно страшен за детските ми представи: Беше широк около петнадесет метра, на места и до двадесет. Дъното беше, още се чудя, покрито с много ситен пясък, като тук-там изникваха от него валчести камъни, някои достигащи до два, три метра. Бреговете и от/двете страни бяха почти отвесни..

След като се изчерпи детското ми любопитство, изпълзах назад, изправих си и бавно заслизах към града.

Тогава започна това, за което отегчих читателя: в моята детска глава започнаха да се настаняват, да не кажа да нахлуват, от черни по-черни мисли: „Ето, всичко и всички са против мен! Непрекъснато съм унижаван (с изключение на вуйчо ми, д-р Захари Дочев), че навън - на улицата съм бит от по-големите деца, подиграван, че нямам майка и прочие и прочие... А когато майка ми си дойде за броени дни, не се случваше това, което съм очаквал с месеци. Вместо това - нещата, които се случиха днес и преди..."

- Постепенно в съзнанието ми се открие заключението: „Защо живея, след като ежедневно съм подлаган на непрекъснати физически и духовни терзания?!"

Нямайки тогава знанието и разбирането, колко лошо е това в Божиите очи - едва ли не най-тежкия грях. Не че има „леки грехове". Всички те са простими чрез Исусовата кръв, освен непростимия грях - похулване на Светия Дух! „За това ви казвам: Всеки грях и хула ще се прости на човеците, но хулата против Светия Дух няма да се прости!" - Исус, (Евангелие от Матей 12:31) и др.

В мен започна съвсем определено да се оформя не само мисълта за самоубийство, но и решението да го сторя. Колко и какво съм обмислял как да осъществя това, не помня, но изведнъж в мен „изгря" идеята, че това най-лесно може да стане, като се хвърля в този уврат. Дали и колко съм се колебал, е изтрито от паметта ми. Помня обаче като днес, а и видението ми показва, че с твърдо решение съм се запътил към евентуално фатално за мен място. Съвсем ясно си спомням, че ниската трева по която се движех бе предимно троскот. Тук там се подаваше някой стрък детелина - твърде дребна поради сезона. Още по-рядко и други цветчета, които тогава не познавах. Сега си мисля, след като в последствие изучавах билковата наука, най-вероятно това да е било мащерка.

Разстоянието от мястото, на което се бях спрял и решил да извърша това безумно дело беше около двадесет - двадесет и пет метра. Изминавайки повече от половината от него до брега и смъртта, нещо убоде крака ми! Без да твърдя със сигурност от спомените си и от видението, сега мисля, че този път беше десния крак. Тъй като не успях да видя нищо прав, се принудих да седна. И тогава видях - беше пак ПЧЕЛА!

Това ме върна в реалността и както се казва, дойдох на себе си! (Евангелие от Лука 15:17) Мислите ми коренно започнаха да вземат друга насока. Казах си, че щом като едно жило на пчела толкова много боли, какво ли ще е, когато се търкалям и удрям в пропастта. Вероятно съм извадил жилото и обхванат, както пише Джек Лондон, „от жажда за живот", затичах към дома на вуйчо ми.

Като оставя на страна индивидуалните си умствени, физически и духовни действия в края на този случай (видение), **ТВЪРДО ВЯРВАМ, ЧЕ БОЖИЯТ ДУХ, ЧЕ РЪКАТА БОЖИЯ МЕ Е ОПАЗИЛА И В ТОЗИ СЛУЧАЙ ОТ СМЪРТ, ОЩЕ ПОСТРАШНО - ОТ ГРЕХА НА САМОУБИЙСТВО!**

Като пиша тези редове се питам, дали и с най-малкото съм успял с нещо да заслужи тази Божия милост, както и всичките Негови милости към мен? Като си мисля, успял ли съм нещичко да дам на Бога. Тогава в мен изплуваха думите на Бога от книгата Йов на Библията: „Кой Ми е дал нещо?" (Йов 41:11)

След като си тръгнах у дома с утеха и нови надежди, как съм пристигнал, какво се е случило до края на този вече Богоблагодословен ден, нищо не помня, дори и ужиленото!

За да приключа, ще известя накрая още едно забележително нещо, да не заявя чудо!, ще припомня една глупава история от времето, когато съм бил дете:

Най-вероятно беше лятото на 1938 год., като изхождам от факта, че Втората световна война не беше още започнала, а и не ходех на училище. Как и защо, не коментирам, по-точно -не си спомням, но в главата ми се зароди „гениалната мисъл“: да взема една пръчка, дълга около 25-30 см. и с нея да започна да човъркам във входа на един кошер. Това бяха кошери от стария тип, при които, за да се вземе меда, се убиваха пчелите. Кошерите бяха шест. Нека това не учудва читателя, защото още преди да тръгна на училище, прислужницата, т.е. камериерката, ме бе научила да броя до 25 и да чета печатни букви. Пчелите, естествено твърде разтревожени, което значи и много ядосани, наизхвърчаха навън от кошерите и съвсем бързо „разбраха“ причината за тяхното безпокойство! Колкото малък и глупав да бях, разбрах, че трябва да бягам към жилищните помещения.

Това бяха две стаи - една за живеещия работник, евентуално семейството му, другата - нещо като склад за всичко.

Дано никога не ви се случи, дори и като възрастни, да се надбягвате с разярени пчели! Бяха почнали вече да ме жият, когато изневиделица пред мен се изпречи бай Петър - пчеларя, който скри главата ми под сакото си.

Бай Петър беше най-големият познавач на пчеларството за онова време в град Карлово. Често беше канен да преглежда и нашите пчели. Освен злополучните шест кошера, имахме още и 15 - модерен, европейски тип - „Дадан Блат“.

Няма да разказвам каквото и да било друго, но този ден бай Петър изобщо не беше канен у нас, а и не бях го виждал в градината преди това. Никога, освен на черква, не съм виждал бай Петър с костюм! Винаги ходеше, и зиме, и лете, с нещо като манта, цветът на която от времето и работата по кошерите мъчно можеше да се определи.

Помня ясно момента, когато покри, по-точно, скри главата ми под сакото си. След това нищо не помня. А и никой от домашните ми никога не е споменавал по никакъв повод, дори дума или намек, затова мое „геройство"! Много предположения биха могли да се направят, но сега, пък и тогава, само Един Бог знае, какво е станало в последствие и какво би могло да стане.

Още веднъж подчертавам, че не знам дали да причисля това към моите свидетелства. Пиша го, заедно с описаните две единични ухапвания, защото и тук участваха пчели.

Забележка: Възможно е, поради това, че бях твърде малък на възраст, Бог предвижда, че няма да избягна опасността, попадайки в тази ситуация, прави всичко възможно за избавлението ми от нея вече и чрез човеци.

Бог работи и чрез човеци. (1 послание към Коринтяните 3:9)

МОТОРЪТ

Преминавам към поредните три свидетелства - видения, обединени от думата „моторът". Става дума за мотор MZ-150 куб.см.

Беше през 1957 год., когато постъпих за първи път на работа като новозавършил лекар в кърджалийското село Пчеларово. За яснота, ще кажа, че има село или град със същото име и в Добруджа.

Работата ми като участъков лекар потръгна добре. Имах обаче проблеми с някои от местните ръководители, за които не биха стигнали и два светски бестселъри да разказвам. Но аз им простих волево, дано успее напълно и от сърце! С Божиата воля повечето от тях ми станаха скъпи приятели. Утвърдих се не само в Пчеларово, но и в околните села. (Без да приемате , че се хваля!?) Спечелих уважението и обичта на обикновените хора - българи в централното село и турци - в седемте съставни махали за работата на здравната служба. Викаха ни два пъти месечно и в Кърджали за

инструкции. Затруднения имаше само с транспорта. Придвижването ставаше най-вече с камиони, рядко с рейсове.

Където и да отидех извън службата, дали в Кърджали, Черно-очене, рядко в Хасково с рейс или в Пчеларово, а най-вече в камионите, разговорите бяха само за мотори и карбуратори. Както всички младежи по онова време, замечтах и аз за мотор. Получавах заплати - основна, както и по съвместителство за работата ми в родилния дом. Те надхвърляха 1000 лв.

Постепенно дойде времето да давам все по-малко пари за храна. Но трябва да кажа, че нито веднъж не съм обядвал или вечерял с храна на родилки! Идваше и по някоя стотинка от частно, особено от болни от съседните села. Явно бяха наизрекли и все повече назряваха условията за осъществяване на тази моя мечта. Реших, да се самоограничавам в разходите си. Тогава се появи и главният проблем: Каква марка да бъде моторът?

По лесно разбираеми причини, бърже отпаднаха моторите от 250 куб. см., да не говорим и за по-големите мощности. Моят проблем беше като проблемът на Хамлет: „Да бъде ЯВА или MZ от 150 куб.см?“

Още тогава, преди да бях преподавал статистика, започнах може би най-простото изследване: Един каже: „Ява!“ - слагах чертичка. Друг каже: „MZ!“ - слагах кръстче. Когато кръстчетата за MZ надвишиха тези на ЯВА, реших, че ще бъде „ТЯ“!

Които помнят онези времена, ще се съгласят с мен, че за всичко трябваше приятели! Обаче и този проблем се реши и най-после моторът беше купен!

Но като лавина се стовариха нови грижи: При кого да го оставя в Кърджали!? Не можех да карам, а и нямах книжка. Да не се отплесвам с непочтеността на ДОСО (институцията, при която трябваше да изкарам курс за водач на МПС). Те ми взеха пари, като за водач на лек автомобил, но не ми дадоха книжка за завършен курс за автолюбители. Все пак се намираха и добри хора, като Др. Илиев, който въпреки, че бе началник на отдел в Околийския Народен Съвет, ме беше уважавал. Той сам предложи, знаейки проблемите ми, да ме учи. След доста мъки и упражнения, започнах да карам 100-150 метра без залитане и то само на първа скорост. Той, а и много други ми казваха: „Ще съсипеш новия мотор!“

Бях учил много наука за рефлексите и действията, както мислех според мен, че е най-добре. Нов мотор, пък и всяко МПС в началото „се разработва“. „Компетентни“ специалисти по моторите най-често ми казваха: „Караш малко, спираш, плюваш на ауспуха и чак когато изстине, продължаваш да караш!“ На въпроса ми: „Колко време да чакам?“, те отговарят: „Ами колко? Да речем, докато изпушиш една цигара!“ За добро или за лошо, направо бях започнал да пропушвам. (По онова време нямах разбирането, че това е грях.)

„Разработването“ продължи и на село с деликатното съгласие на кварталния отговорник - лейтенант (по онова време) Иван Маринов, когото ще помня като един от най-честните и смели хора, които познавам. Много общи дела, (не за такива да се срамуваме!), вършихме по неговия и моя служебен ангажименти. Много силно, в смисъл на добро впечатление, ми правиха обстоятелствата, че въпреки, че имаше право да използва мотора по служба, винаги го правеше с молба и го връщаше абсолютно чист и зареден с бензин, (независимо в какво състояние му го бях предал.) Ето защо, продължавах „да разработвам“ мотора и да се уча да карам.

Тъй като там, в селото са само „ямачи“, както казваха хората на нагорнище. Освен това пътят беше „дупка до дупка“, яма до яма и завой до завой. Като най-добро, избрах си един прав отсек между селата Пчеларово и Черноочене. В него се съединява или разделя пътя за Асеновград и Пловдив.

Сега по-подробно ще опиша местността, защото тук се случи едно от нещата, за които пиша тези редове: Представете си отсек от прав път - нещо много рядко срещано в Кърджалийските шосета. Той имаше дължина около 500-700 метра. Към Пчеларово беше по-високата част на отсека, прав като свещ. Имаше спад от десетина метра до първите завой за Черноочене.

Напредвах задоволително. Ето защо си позволявах да отида до някое близко село около Пчеларово, да обядвам или вечерям. За медицински случаи не съм го ползвал, освен при няколко спешни такива.

Един ден при поредната „разработка“ застанах напътно на пътя, като се чудех, дали да се прибирам или „да сляза“ до Черноочене. На мястото, където трябва да се намират разни „банкети“ и канавки - такива нямаше. Шосето просто преминаваше в тревисто място с окосена трева. Бях на тревата с мотора и съвсем малко от предната част на мотора се подаваше върху каменната настилка. С абсолютна яснота знам, че погледнах нагоре и надолу за МПС. Това отново ясно видях и във видението. След това включих първа скорост. Моторът потръгна, но нещо изтрака, изхърка и той спря като закован. Докато се зачудя и погледна за причината, покрай мен профучаджип с пет човека, най-вероятно пияни, защото пееха с цяло гърло.

Още не осъзнал положението, гледах след тях, когато заскър-цаха спирачки и гумите запушиха. И сега се чудя, как не се обърнах и пребиха на първия завой. БОГ, да бъде славата Му до века, е милостив към всички! И сега изтръпвам отново, като си помисля, какво би станало, ако моторът бе тръгнал? Отдавна щеше да е забравена историята, как се преби или пребиха Куванлъшкия доктор. Така ме знаеха и ми викаха и турци, и българи. И както си спомням, ми бяха обяснявали, че на мястото на село Пчеларово е бил ПЧЕЛИНЪТ (кувалъкът) на някакъв паша или бей...

Благодаря на Бога за тогава, че още веднъж ме опази! Благодаря, че ми дава възможност да споделя и свидетелствам за тези милости, които до момента бяха забравени или незнани за никого, освен на Бога и на мен благоволява да ги припомни и изяви.

ВТОРИ СЛУЧАЙ С МОЯ МОТОР

Когато човек използва такова моторно превозно средство, всяка секунда може да пострада малко или много, както и напълно да напусне този свят. В онези времена, имам предвид 1957-1959 години, моторът беше основно средство за придвижване и нуждата ме принуждаваше да го използвам често.

В споменатото време живеех в град Хисаря, по-точно там живееха моите родители и моят брат. Когато ми се отдадеше възможност, което беше много рядко, отскачах до Хисаря. Естествено, придвижването беше двуколесно. Сега, когато се пътува от Пловдив за Хисаря, има ново шосе, което избягва трудния и криволичещ стар път. Мястото на отбивката сега е малко преди така наричаня на времето „втори прелез“. Тогава там имаше кантон с кантонер, който регулираше движението за избягване на транспортни и ЖП произшествия.

Спомням си съвсем ясно, а и видението ми припомни някои подробности: Наближавах този прелез. Няколко пъти поглеждах за влак от с. Черничево за Хисаря, при все, че ако имаше такъв, би го издал пушекът или тракането по релсите.

Знаех отлично разписанието на влаковете в двете посоки, въпреки това спрях. Имаше знак „Спри, огледай се, послушай се и премини, ако не идва влак!“ Всеки пътен знак от Правилника за движение на МПС съм спазвал абсолютно! Не веднъж от патрулките на МВР са ми казвали: „Докторе, ти посред нощ спиращ на всеки стоп в града!?”

Защо?„ (За да бъда напълно ясен, напоследък ползвах инвалидна кола „Лада“ от първите марки.)

При всичко, което изложих до момента, внимателно отново се огледах за влак - първо от Черничево, след това - дали не идва влак от Хисаря. Подчертавам, че това сторих, при все, че по това време нямаше влак по разписание!

На това място влаковете от Хисаря идват с повишена скорост, а малко преди прелеза линията имаше завои и скалите около нея понижават видимостта.

След като се убедих окончателно в безопасното преминаване, включих на първа скорост и потеглих. Едва и не, както в предходния случай - на шосето до село Пчеларово, моторът „изхърка“, изтрака и угасна! Още не осъзнал, че моторът е спрял, по линията префуча, без сигнал, единичен локомотив! Съвсем ясно можеше да се определи, че той се движеше с превишена скорост. Бях напълно „стресиран“, дори нямах време да се уплаша! Във видението го нямаше, но смътно си спомням, че от кантона изскочи кантонерът, който викаше нещо припряно: „Ти разбираш ли, каква глупост щеше да направиш, като караш неправилно!?“

И ако тогава не ми мина мисълта, че бариерата не беше спусната. Сега ми се струва, че такава нямаше спусната!

Не зная, а и не си спомням, дали тогава благодарих на Бога, но сега още веднъж Му благодаря в Христа Исуса! Явно, че кантонерът беше допуснал пропуски в носенето на службата си. А може би и да не е бил уведомен от дежурния при гара Хисар. Каквато и да е истината, само Бог я знае и дано Той да не им го счита за грях!

Сега изниква в съзнанието ми, че нито в първия случай, нито в този, не ми е минавала през ум и най-малката мисъл - да търся някому отговорност! Нямам обяснение за това, но то едва ли е станало без благодатното влияние на Святия Божий Дух!

И сега още съм стресиран да си представя, какво би станало, ако ме беше помел локомотивът: мигновено щях да съм убит, частите на мотора щяха да се събират за следствието чак до гара Черничево. А от мен това, което е можело да се намери, ако изобщо е останало нещо определено...

Нищо не мога да кажа, освен: «Слава на Бога за Неговата милост и към мене, грешния човек! И дано сега, като Негов слуга, да бъда верен пред Него!»

ТРЕТИ СЛУЧАЙ

Има още един случай с мотора ми, който не беше във виденията ми, но го споменавам, като потвърждение на горните случаи:

Една вечер, по-точно една нощ, се спусках по правия отсек, описан в първия случай, към село Черноочене. И сега се чудя, къде и защо съм тръгнал натам, тъй като все още избягвах, доколкото е възможно вечерното каране?! Спомням си, че навлязох в серпентините на къси светлини. За части от секундата, преди да навляза от външен завой, (от към реката, от към пропастта към вътрешен завой, който бе ограничен от изсечени пет-десет метрови скали), „НЕЩО“ ми каза, по-точно го чух, най-вероятно в съзнанието ми: „Смени светлините!“ И това „казване“ сега ми се струва да беше като глас, като отчаян вик, а може би най-точно като ЗАПОВЕД!

Съзнателно или не, мигновено превключих светлините и какво да видя?! Видже и вие: От страната на скалите се движеха невръстни деца, от три-четири до седем-осемгодишна възраст, хванати две по две за ръка - вървящи пеш в тъмната нощ! От страната на пропастта пътят беше зает от каруца, последвана от цял керван катунарски коли. Тези цигани безгрижно извършваха нощен преход. Как успях да завия, без да

върхлетя върху тези нищо не очакващи невинни деца, изпълняващи поръката да вървят пеш, без да се забия в първата кола или по-вероятно в конете на втората?! Повече от ясно е обаче - НЕ БЕЗ БОЖИЯ НАМЕСА!

И сега, когато пиша това, не мога да си обясня, кое бе накарало катунарите да сторят това? Докато обслужвах като лекар-педиатър така наречения тогава „Гол връх“ в гр. Луковит, многократно и продължително съм беседвал с цигански майки за принципите и начините на живот на циганите. Това правех да използвам наученото за понижаване на детската смъртност, която там беше много висока. Смя да твърдя, че имам доста познания в принципите на живот на тези хора. В подобни катунарски преходи децата винаги са в колите. Защо сега през нощта те вървяха пеш - не зная. Но съм дълбоко убеден, че Бог чрез Святия Си Дух ми бе помогнал с всичко: рефлекс, бързина и неприсъщо майсторско каране на един новак - „аджамия“. Такъв бях тогава в управлението на този вид МПС!

Ако бях попаднал под краката на конете или под колелата на втората каруца, щях да се потроша. Щом спрях мотора между двата потока, започнах да крещя и псувам като луд.

Бях неимоверно много ядосан. Гърмях и трещях за неспазване на правилника за движение от тяхна страна и какво би могло да се случи, при върхлитане върху децата, ако „НЯКОЙ“ не беше предпазил и тях, и мен! Ами ако беше не мотор, а някой „Астрофиат“?... (По онова време това бяха най-разпространените големи камиони, пренасящи оловно-цинкова, а може би и уранова руда.)

Започнах да викам срещу тези невинни, а може би и виновни хора. Иначе твърде конфликтни, сега бяха разбрали и почувствали ситуацията, неумишлената си вина и останаха твърде кротки.

Когато се поукротих, някои от циганските старей дойдоха да ме опипат, дали не съм ранен и дали не тече кръв от мен... Вместо да коленичим всички и да благодарим на Светата Троица, всеки продължи по своя път!...

Веднъж, когато гледах една от новите версии на филма „БЕН ХУР“, свързах нещо от него с тази случка: След морски бой, командирът на римския флот каза на Юда Бен Хур: Твоят БОГ, за да спаси теб, спаси римския флот! „ Не помня как го е изговорил или е било изписано, но аз Го пиша с главни букви. И сега, когато мисля за тези неща, в нашия случай това би звучало така: „За да спаси нашият Бог невръстните дечица, ТОЙ спаси и мен!“

Възкресявайки тази картина от моя живот, от дистанцията на времето, аз отново стигам до заключението, че наистина БОГ ме спаси! Защото, ако се бях сблъскал с децата, катунарите с ужас и злоба, от и за станалото, щяха да ме заколят, както казва народната песен „като агне Гергьовско и пиле петровско“!

Дори и при благоприятния развой на нещата, някои биха си рекли; „Той е сам!... Едва не изби децата ни!... Да го заколим! В тъмата кой ще ни види? И да го хвърлим в реката!... Докато го открият, ние ще сме вече далече!...“

Да, напълно възможно е, а и все повече се убеждавам, че в онова състояние на афектираност, в което бях изпаднал, от което и до сега се срамувам, това можеше да се случи, АКО над мен не беше ръката на Бога и Неговият Дух да ме опазят И ТОЗИ ПЪТ!

ПОЛУЛОВНА ИСТОРИЯ С ПРОДЪЛЖЕНИЕ

Вероятно читателят е вече разбрал, че трудовият ми живот премина като лекар. Беше пак седми април, и пак беше празникът на здравните работници, и пак бях поставен дежурен! На времето имаше един немски филм: „Ugendwo in Berlin,“, което

едва ли точно би се превело приблизително така: „Някъде, някъде си или случило се..." Така и „някъде си" в България имаше тържество. Нека това не прозвучи като възхвала към себе си, но когато Бог е решил нещо да стори в Своя предумисъл, нищо не може да Му попречи!

Някъде към два-три часа, („мохабетът", сиреч тържеството е било започнало в един часа), колега от друго отделение на болницата се „смили" над мен и рече: „Аз и сам ще се оправя! Ти иди и закачи от края."

В празник и през деня дежуреха двама лекари, един по поликлиника и един по отделения. Благодарих. Оценявам високо жеста при все, че благодетелят беше пенсионер. Тръгнах към ресторанта, където честването на професионалния празник тази година се провеждаше там. Сепаретата естествено бяха заети от "големците", а централният салон беше почти запълнен. Бяха се оформили вече компании. Не, че нямаше да бъде приет на някоя маса в централния салон, но по природа съм такъв - да не ходя никъде, ако не съм поканен. И тъй като колегите и колежките бяха на различен градус, алкохолен естествено, никой не стори това. Затова потърсих място и маса в допълнителния салон. Видях там маса със свободен стол и се отпавих натам.

Като че ли „НЕЩО" ме водеше към мястото, за което вече споменах. В онези времена, не особено „угоден Господу", и бях често „гост" на това заведение. Разведен, с непочтени средства оставен без децата си, често прекарвах вечерите си там. Никога не съм търсел там утеха в алкохола, а за да намаля болката от самотата. Бог знае кога и какъв алкохол съм изпил, но никога не съм бил пиан в живота си! Ставах леко весел и разговорлив. Да! Но никога не съм говорил глупости, или да се карам с околните, да налитам и правя побоища, да ставам за посмешище. Никога, никога не съм паднал на пода на заведение, или да се валям по улиците. Знаем кои са и дано Бог не им го счита за грях на тези, които се опитваха да ме изкарат „алкохолик". За постигане на свои лични интереси, да се убие името ми на добър лекар и изключително почтен човек, - те използваха най-непочтени средства.

Като чест „гост" на заведението, познавах и бях в добри отношения с почти целия персонал. Най-вероятно, по тази причина, а може би е имало и някакъв регламент, още със сядането ми се поднесе „концентрат" и салата. Не целенасочено, или умишлено, предложих съдържанието на чашата, без дори и да съм я допирал до устните си, на сътрапезниците си. Това съм правил цял живот! Нека ми простят, но двамата, които не приеха, колкото и да напругам паметта си, не си ги спомням сега! Питието поиска мой колега - медицински фелдшер Добрев. За мен тези средни медицински работници са били винаги мои КОЛЕГИ и винаги, доколкото ми е било възможно, съм бил техен КОЛЕГА!

Почнахме най-различни разговори. „Чори", така ще го наричам условно, беше сравнително мълчалив, да не кажа, че почти не вземаше участие в разговорите на нашата маса, естествено около „мохабета".

Колко време след настаняването ми на масата, сега не мога да определя, да речем, половин - един час, Чори съвсем притихна. Приех, че е от концентрата. „Вещото" ми око, от което се срамувам сега, отдавна бе преценило, че това е третата стотачка. Освен нея, той положително си бе взел аператива предварително. Не се учудвах на поведението му. Доста време след това се приближи до мен със стола си, поседя още малко време така и изведнъж прегърна с дясната си ръка рамото ми. Приех го като известните постъпки при средни степени на алкохолното действие, които ако не са конфликтни такива, или смес от двете.

Постоя още малко замислен. Благодаря на Бога, че ме е благословил в онзи момент с търпение и дълготърпение, да изтрая и това.

Неочаквано Чори ми рече; „Знаеш ли, че ОТ ГОДИНИ ДЕБНА ДА ТЕ УБИЯ! Правил съм го по всяко време и навсякъде! Най-вече по време на лов!"

Тук спирам! Чудно защо, страх не изпитах. Само целият ми гръб се ЗАЛЯ, казвам, ОТ СТУДЕНА ПОТ! Бях ужасен, стресиран, дори не можех да си отворя устата! Почти както виденията, които споделям с настоящето, пред очите ми премина, естествено, не така отчетливо и съдействащо да го разбере, целият период от живота ми, касаещ заплахата. По-точно онези години и моменти, когато съм бил във и около този град. Не, че е невъзможно това, но пред мен се заредиха многобройните случаи, когато не от някаква нужда, по-точно от гламотая, се завирах в най-гъстите и бодливи места. Никой от групите, с които съм излизал на лов не ме е задължавал да го правя. Във всеки отделен случай, който си спомнях, си представях, че ме застигаше калем (цев = единичен изстрел) сачми. До толкова ме обхващаше ужасът, щото вече чувствах в гърба си дори калибъра на сачмите, според мястото и случая, който преминаваше в съзнанието и пред очите ми. Не беше изключено това да стане и в града, дори и на централна и светла улица!

Много още „преживях" в онези мигове, макар и в представа, но не се запитах тогава, а сега се чудя, ЗАЩО нито веднъж не ме гърмяха отпред?

Само ловец, а и това едва ли е сигурно, може отчасти да си представи ужасът, да излизаш всяка неделя на любимото си развлечение или при служебни и други задължения, и в същото време да те дебнат, за да те убият в удобен за някого момент! Имах разрешение да обстрелвам и обстрелвах вреден дивеч, предимно пернат. Беше по мое желание, където беше и силата ми. И в същото време да бъдеш дебнат, за да бъдеш убит! Това можеше да стане и при отиване или връщане от работа, ставаше и на дежурство при обслужване на болни по домовете, а може би, най-добре, при инсцениран „спешен случай"!...

Още много, много може да се пише, какво преживях в онези секунди, които бяха за мен цели години, когато животът ми е бил тъй застрашен! Понататък ще пиша и разсъждавам, а сега само фактите!

Наред с преживяното се опитах да се стабилизирам и овладяя, което отчасти започна да ми се отдава. От момента, когато сметнах, че мога да разчитам на способността си да говоря, казах, или най-вероятно съм изфъфлил: „Чори, като се изключи едно незначително детско скарване, смятам, че винаги сме били добри приятели, или поне съм бил винаги такъв за теб!"

„А защо, - отговори Чори, си се опитал да ме убиеш еди къде си и еди кога си?"

Едва ли бих се сетил кога и къде. Но този ден беше особен. Както винаги, си бях ударил заек. Групата се водеше от бай

.....Същата явно, дори често презрително него ден, а и много пъти ми показваше, че ме считат за „гринго"! „Ти втори заек няма да удариш, затова си бий косове и сойки!" Ето защо бях заредил ловната си пушка с патрони с № 8 сачми. Но, за мой късмет, на отвъдната страна на оврага, видях втори заек Макар пушката ми да беше заредена със ситни съчми, вдигнах и стрелях. И това бе най-далечният ми сполучлив, до онзи момент, изстрел.

Спестявам доста от подробностите, но в крайна сметка дадох втория убит заек на моя приятел, който се бе върнал и се чудеше, направо съмняваше, как е възможно със сачми № 8 да стане това. Намери дори кусур на убитото, че било малко. Тогава „счупих" пушката, извадих от другия /не стрелял/ калем пълен купен патрон и го показах на приятеля ми. Беше със сачми № 8. Върнах патрона на мястото му, и пред очите му заредих свободната цев (калем) със сачми № 8.

Дадох малко форсинг, за да настигна групата си, която беше доста преди мен и трябваше да премина обратно уврага. Скоро разбрах, че това не е необходимо, защото

тя се бе събрала на малка полянка посред група дъбове. Колегите гърмяха във въздуха, като се надвикваха с цяло гърло. Както разбрах по-късно, стреляли по някакъв орел, но птицата беше толкова на високо, че беше съвсем необезпокоена от стрелбата.

Бях подканен и аз да стрелям. Ясно почувствах скрития нюанс на подканянето - нюанс, който беше чиста подигравка.

Свалих пушката и се приготвих за стрелба. Колко често обаче гордостта ни е владяла, а и сега го правеше пак! Съвсем сериозно се замислих за нова сполучлива и този път стрелба.

Кръжейки, птицата мина почти над нас. Като изчаках да мине на юг от нашата група, стрелях. Естествено, всеки ще се досети -при тази височина - без резултат. Не си спомням дали стрелях втори път, но дори и да съм стрелял, резултатът щеше да бъде пак същия.

След като всичко това премина през съзнанието ми, казах на Чори, че съм стрелял със сачми ОСМИ номер. Тогава той отново ми каза: „Ти си искал да ме убиеш, защото ме „поръсиха“ сачми от твоята пушка!“

И сега не знам, а и не съм сторил това: не съм питал, от чий изстрел са „поръсилите“ го сачми. Колкото и психически да бях разстроен, забелязах, че Чори ме слуша и дори стана доста замислен, затова продължих:

„Чори, стрелях по птицата, не отричам, но посоката на стрелбата беше почти на юг...“

Директна стрелба не съм правил! А това може да се потвърди от пет- шест човека. Но по самите твои думи, че те „поръсили сачми“, доказват, че не е имало ни най-малка опасност за твоя живот! Дори и „ръсене“ е доста силно казано, защото падайки надолу между клоните и листата, те се търкалят между тях и падат далеч една от друга. Това се отнася дори и за заешки сачми. Чоре, ти, ако приемем твърдението, си изтърпял „ръсене“ със сачми № 8. Сигурно някой, който ме е „обичал“ твърде много, съвсем хитро те е насъскал срещу мен...”

Предложих на Чори след ден, два, три да се съберем на място спокойно, само двамата, и да обсъдим, и изясним нещата. Мълчанието и замислеността му приех, ако не като съгласие, то поне като размишления върху моите думи, в положителна посока.

В моменти, когато оркестърът почиваше, за да не се прекъсва доброто настроение, някой излизаше на подиума и разказваше весела случка от практиката, виц, или изпълняваше нещо като рецитал. Някой пък просто изпяваше песен. Тук не мога да не кажа, при цялото ми неудобство пред читателя, че тогава за първи път чух песента за „Ана и султана“. При всичко, което бях преживял и настроението ми, което ако може да се употреби тази дума, беше далеч под нулата, песента ми хареса и малко се посъвзех! При все, че нашият главен лекар, който и сега продължавам да го уважавам и обичам, пееше от масата си без оркестър, танцувалната площадка се препълни.

От само себе си се разбира, че с Чори не бяхме там. След края на песента на подиума излезе друг „самороден талант“. Един от мохабедчиите, който беше скромен, работлив и кадърен служител, започна да разказва нещо. Явно, историята е била доста скучничка, защото не помня нито дума от нея. По това време бях твърд фен на веселите истории и вицове, като не харесвах циничните такива.

Няколко откъслечни аплодисменти се чува след края на изпълнението на съслужителя. За учудване Иванов, както по-нататък условно ще го наричам така, нито съм му бил в главата, нито мога да си представя какво го е накарало, започна да разказва втора история.

Тук Чори, вероятно нещо не му е допаднало и извика доста грубо: „Слез от сцената такъв!“ Не помня думата, употребена на мястото на точките. Но, изпълнителят,

без да обърне и най-малко внимание на призива да спре изпълненията си, продължи с още по-голямо настървение да разказва.

В този момент Чори не издържа, кипна и се насочи със значителна за него скорост към подиума: „Щом не спреш и не слезеш, аз ще те сваля!“

Когато стигна до подиума хвана дрехите на съслужителя ни, за да го свали. Последният устоя на тези напъни. И не само устоя, но и с още по-голямо желание и патос продължи втората си история.

Дали е имало колебание у Чори след първия си неуспешен опит да го свали, не зная. Но видях, как той се изкачи на подиума и отново последва опит да избута колегата от микрофона. Той обаче стоеше непоклатим, държейки здраво с ръце стойката на микрофона.

Тогав Чори почти изрева: „Ще слезеш ли най-после!“ (нецен-зурирана дума) Или ще!“ (отново нецензурирани думи, този път към майката на служителя.)

Бях чувал, че съслужителя ми е имал тежко детство, може и да е останал сирак. Отгледан е от майка, която много обичал, ценял и уважавал. По тези, а може би и по други причини, когато чу Чори да го псува на майка, той не издържа - протегна ръце, пипна Чори за гърлото. По-точно беше обхванал шията му!

Не се учудвайте на тези и други подробности и уточнения от моя страна. На младини бях изучавал и тренирал така наречените сега „източни бойни изкуства“. Подготвих се по отношение на тялото си от случайно попаднала ми книжка, която и сега считам за най-доброто помагало за подготовка за физиката и храненето. В последствие се добрах до книгата на дългогодишен първенец на Европа. От нея усвоих, доколкото е възможно прийоми на самозащита. Добрата ми форма беше повод да ми бъде разрешено да изуча „Самбо“ за старши офицери от МВР. Може да имам и досие, но пак няма от какво да се срамувам! И с радост ще кажа, че уменията си в тази насока съм използвал само за да помогна на хора в опасност! Тогав не знаех, че Бог е Единственият Съдия и Мъздовъздател, но все „НЕЩО“ ме е възпирало да отмъщавам и раздавам човешко правосъдие и никога лично за мен!

(Сега може би стана ясно, защо не помръднах при първите действия на участващите в препирнята, която премина от каране в схватка.

Без да чувствам и най-малка злоба или яд към Чори от това, което бях чул преди малко от него, си мислех, че той би трябвало да получи малък урок и да бъде по-кротък и неизбухлив.

Докато описвам споменатите вече пояснения, мина доста време. Но на подиума нещата се разиграха за секунди: Очите на Чори се затвориха и лицето му започна да променя цвета си! За наш и за мой срам, никой дори не се помръдна от мястото си! Ако не да помогне на Чори, то поне двамата да бъдат разтървани.

Всички гледахме като на шега, като сеир ли или не зная как да го назова. Но моето око видя неща, незабележими за останалите. Забелязах, че цветът на лицето на Чори се промени и разбрах - вече не се касаеше за обикновено сплашващо душене. Съслужителят 1/1-в наистина, със сигурен смъртен изход, душеше Чори! Правеше го по крайно примитивен, непохватен и без следа от професионализъм начин. Но резултатът скоро щеше да стане явен: Чори си отиваше от този свят и сигурно щеше да си отиде, ако не бях следил много внимателно това, което се разиграваше на подиума! Пак казвам, не за да се хваля, а за да стане ясно какво се случи и защо се случи.

Мигновено скочих от стола и „полетях“ към подиума. Като се учудвам, че употребих тази дума, смея да кажа, че по онова време бях доста бърз. Така ставаше, когато се касаеше да проговори другата част от моята същност: да реагирам не като Наско Мутафчиев - Доктора, а като почти никому непознатия Атанас Мутафчиев. Често съм бил упрекван за много бавен. В същност бях много бърз на разстояния от

десет до двадесет - тридесет метра. Между впрочем, дистанцията от 100 метра само веднъж съм я пробягал под 14 секунди - за 13,9 когато кандидатствах във ВИФ, след като бях завършил медицина.

И така, ако не за части от секундата, но за секунда се намерих на подиума и се опитах да спра съслужителя с думите:

„Другарю, какво правите? Ще го убие! Ще съсипете живота си по затворите!..." Опитах и друго, но също без ефект.

И като това не стана, а и секундите неумолимо течеха, като че ли прекалено разбързани, аз го изругах нависоко, с цел да се обърне към мен. Отново без резултат. Тогава се принудих да хвана по особен начин служителя, стискайки с два пръста вече неговото гърло и пак рекох: „ПУСНИ ГО, че ще умреш преди него!„ (Смея да се надявам, драги читателю, че няма дори да си помислите, камо ли да се усъмните, че щях да го сторя наистина! Искях просто да го сплеща и спра!)

Когато и това не помогна, разбрах, че говоря на статуя, по точно на човек, изпаднал в транс (слаб съм в психиатрията). Тогава използвах основния от приемите за защита при душене, а именно - „завъртане на тялото“.

Предвид, че съслужителят наистина с железни пръсти бе „вкопал“ шията на Чори, трябваше да го освободя, но същевременно и да не го повредя ни най-малко. Спрях се за миг, защото освобождаването на Чори щеше сериозно да повреди горните дихателни пътища, специално гръкляна. Същевременно сърцето на Чори можеше да спре всяка секунда. Затова, от двете злини избрах по-малката: Вместо Чори, „завъртях душача“, което не стана по най-деликатния и безболезнен начин. Внимавах Чори да не падне извън подиума и като видях, как той се свлече на него по-луседнал - полулегнал, се успокоих. В същото време целият медицински елит на града безучастно наблюдаваше от страни. Наведох се над Чори, за да разбера, дали се нуждае от неотложна медицинска помощ. Последният беше започнал да диша, а лицето му да възвръща нормалния си цвят.

Тогава вниманието ми се върна към съслужителя, когото все още държах, пазейки се от ритане и други опити да се освободи. Последният не беше онази статуя с напрегнати до крайност мускули, която поех в началото на действията ми по спасяването на Чори. Вместо да се кара или бие с мен, отново стана онзи мил, кротък и възпитан човек, какъвто го знаехме! И го пуснах.

„Другарю, - рекох, на мен е може би най-ясно, че нямаш никаква вина за станалото, защото беше предизвикан и засегнат на най-чувствителното и болезнено за теб чувство! И без да считащ, че имам нещо лично против теб, предлагам, че ще е най-добре за теб, а и за всички, да напуснеш заведението!„ И го изпратих до входа на заведението. Изминаха години. Един ден карах колата, движейки се по улицата, която минава покрай дома на Чори. Много преди „стопа“ на главното шосе, „НЕЩО“ ме подбуди, насочи, убеди, едва ли не ми заповяда да спра и да се видя с Чори. Влязох в двора и похлопах на вратата на къщата. Не се показа никой. Почаках малко и влязох в коридора на първия етаж. Повиках: „Има ли някой?“ Повторих няколко пъти, докато се убедих, че там няма никой. „Нещото“ ме накара да се кача на втория етаж. Повиках: „Имали някой?„ - пак нищо. Видях, че една от вратите е само леко притворена и след ново обаждане - надникнах в нея - празно!

Тогава чух нещо, подобно на хъркане, опит за говор или опит за сигнал. Влязох в стаята и се натъкнах на следната гледка: Чори лежеше зад масата на нещо като миндер, полуобърнат към вратата, безпомощен. Спуснах се към него. Какво съм му говорил, нищо не помня. Дали съм го прегледал и прислушал, защото слушалката винаги е била с мене, не помня? Да, но това си спомням добре, че пулсът му никак не ми хареса. Защото ме навеждаше към опасната диагноза - инфаркт на миокарда!

Мигновено се спуснах към телефона и след като набрах номера на спешна помощ, помолих незабавно да изпратят екип и линейка на неговия адрес. Още не бях оставил слушалката, следящ състоянието на Чори, когато линейката с познатия вой спря пред входа...

От болницата Чори се върна сравнително добре стабилизирани и даже започна работа. Но скоро, не зная по какви причини, напусна този град... Научих, че Бог го е повикал. Дано никога не му се счита за грях злото, което бе замислял срещу мен!

Тази случка включих само да подчертая, че БОГ, Който е опазил живота ми цели пет години, може би го е сторил и за това -ДА ПОМОГНА НА ЧОРИ В ТЕЗИ ДВА СЛУЧАЯ ОТ НЕГОВИЯ ЖИВОТ!

Съвсем ясно е, че поради напредналата ми възраст, с която Бог ме е благословил (с над шест години от определеното за човека!), да съм пропуснал много неща, които не споменавам, и не мога със сигурност да си спомня. **НО ЕДНО Е ВАЖНО И В НИКОГО НЕ ТРЯБВА ДА ПОРАЖДА И НАЙ-МАЛКО СЪМНЕНИЕ, ЧЕ СВЯТИЯТ БОЖИЙ ДУХ Е БИЛ ВИНАГИ ДО МЕН, КОЕТО СВИДЕТЕЛСТВУВАМ С ИЗРАЗЕНИТЕ ДО МОМЕНТА СЛУЧАИ!** В последния случай, **ОПАЗВАЙКИ МЕ, ДА ПОМОГНА И НА ДРУГИ!** Защото БОГ работи и чрез човеци! Библията казва, че „ние сме съработници на Бога" (1 Коринтяни 3:9), когато правим добро. Смея да се надявам, че и сега ТОЙ е до мен!

ПОЖАРЪТ

През летен ден бяхме на вършитба и въпреки отморителните един-два километра плуване вечерта в общия басейн на плажа, вечерта се чувствах ужасно изморен. Бях вече легнал на пейките, т.е. на „легло", което си бях направил на двора. Така бях намерил известно облекчение от жегата и безмилостното жилище от летящи и пълзящи твари. С нетърпение очаквах летния полъх около 22 часа. Последният позволяваше да покрия с чаршаф главата си и аз мигновено заспах.

В просъница чух силни викове. Те идваха от всякъде, по-точно идваха от цялото село. Но не успях да разбера причината за това безпокойство. Скоро дойде приятел и извика с тревожен глас: „Ставай бърже, че гадове са запалили снопите в Кисилери!" Така още наричахме това село, въпреки, че вече му беше дадено името „Момина баня" - един от кварталите на Хисаря днес.

Трудно може да си представи читателят, колко много ми струваше да се надигна от „легло" си в онзи момент. Новото предизвикателство обаче сякаш ми даде отново сили, като на Сам-сон! Без ни най-малко да се сравнявам с библейската личност Самсон, на когото Бог бе върнал отново силата след изпитания.

Бегом се насочихме към мястото, където се събираха хората, готвещи се да участват в гасенето на пожара. С Банката се насочихме към един камион с работещ двигател. Качихме се бързо на каросерията и се присъединихме към останалите.

Сега идва онзи момент, за който изписах толкова много по-горе. Камионът бе спрял пред кафенето на Ганчо Казака. Бе най-вероятно „Молотовка" или стар „Опел", не си спомням. Последният бе оборудван с три извити жезла, дървени летви към тях и други разни приспособления и заврънкулки за поставяне и закрепване на брезент И сега не зная защо, но се покатерих и седнах на една от летвите, така че горната половина на тялото ми беше извън габарита на камиона. Пак казвам, и сега се чудя, защо направих това -от несъобразителност, липса на опит, а може би и от двете. Едва ли ще сбъркам, ако кажа, че това нещо може да е било от лукавия. Бог го бе допуснал за Негова слава, „за да се явят Неговите дела"! (Евангелие от Йоан, глава 9, стих 3).

Задминавахме вилата на Илия Вълков, (днес двора на стария ОНС). Тогава „НЕЩО“ като вътрешен глас или оформяне в съзнанието ми, настоятелно заповяда: „Слизай веднага!“

Едва ли е трябвало и секунда да го сторя, когато нещо закачи предната част на камиона и което изплющя към края на летвите! И сега изтръпвам при мисълта, като си спомня какъв ужас изживях, когато преди още да сме излезли от крепостната стена на Хисаря, ОСЪЗНАХ какво щеше да се случи с мен!

Три дни, след като събрах кураж се изправих лице с лице с преживяното. Накрая отидох на същото това място. И още преди да стигна там, забелязах два дървени стълба и опънато между тях стоманено въже. Последното бе направено от по-тънки усукани телове, което може да се изрази по-добре на руски с „тоненким проволоком“.

Отново си представих, как това оплетено, стоманено въже ме прерязва през корема! Щях да бъда срязан като млада краставица с остър нож! Сега, както и тогава, предполагам, че в тъмнината горната част на тялото ми след удара щеше да бъде отнесена от въжето! Дори и в най-добрия случай, ако бяха отрязани само краката ми, останалото от мен щеше да бъде изхвърлено със страшна сила на паважа, последвано, ако не от внезапна, то от бърза смърт!

АБСОЛЮТНО СЪМ УБЕДЕН, бъдете убедени и вие, че **И ТОЗИ ПЪТ СВЯТИЯТ БОЖИЙ ДУХ Е БИЛ С МЕНЕ ГРЕШНИКА**.

В заключение на последното свидетелство, ще потвърдя, че е предадено **АБСОЛЮТНО ВЯРНО! НЕ СЕ СЪМНЯВАМ ДОРИ И ЗА МИГ, ЧЕ И ТОЗИ ПЪТ НЕЖНАТА И ЛЮБЯЩА РЪКА НА БОГА МЕ Е ЗАКРИЛЯЛА!**

БОГ ПОМАГА И ЧРЕЗ СЛУГАТА СИ

Беше по времето на големия стаж, сиреч последната шеста година от следването ми на медицина.

Нашата стажантска група бе от дванадесет човека - мъже и жени. Не помня, дали бях определен официално за отговорник или си присвоих това положение сам. Преди това бях административен отговорник на нашата четвърта студентска група.

Много време, тактичност и остроумия бяха нужни да се направи от хора, търкали чиновете на аудиториите пет и повече години, едва познаващи се от различни групи и потоци, ако не искрени приятели, то поне колеги с **КОЛЕГИАЛНО ОТНОШЕНИЕ** един към друг!

Използвайки опита си като административен отговорник правех нещо като план (микропрограма), стажът на нашата група да бъде най-полезен за всички. Също да протича и по административните правила и изисквания.

Бях на стаж втори или трети ден в поредната клиника и бяхме там след обед. Защо, и дали цялата група, или част от нея, е без значение. Двама колеги бяха Стоян, който беше рядко честен, и отзивчив към проблемите на колегите си, човек. Вторият бе П-в.

Отношенията между него и мен бяха съвсем **ЧЕСТНИ, КОЛЕГИАЛНИ И ПРИЯТЕЛСКИ**. Вярно, че имах известни симпатии към него, защото караше истински студентски гладувания. Имаше и неща в П-в, които не ми харесваха, но всеки има право на свое разбиране как да живее живота си. Тази свобода е дал на човека Бог и дано колкото може повече хора да я използват угодно Богу и за Него! Ако още един човек живее така, трудът по настоящето няма да е отишъл напразно!

П-в имаше сериозна дружба от около пет години с една девойка. Същата през това време стана жена, достойна за всеки вкус, имаща безупречно възпитание,

държание и най-вече вяност. Всички, които ги познаваха, включително и от моя страна, смятахме, че тази любов ще завърши със законен брак щом приключеше следването. Но П-в имаше и някои недобри навици.

Надявам се, че четящият тези редове не е помислил, че съм одобрявал кривините на П-в. Не веднъж съм го „клепал“ за негови недостойни действия. Но гума може ли да се клепа!?!... Приятелят ми си оставаше непоправим, отбягваше ме месецПдва, после всичко си продължаваше по старому.

Казах веднъж на П-в, „Ако караш така, ще дойде моментът, когато на Ана ще й прекипи и ще загубиш една ценна жена, която, на всичко отгоре те обича от цяло сърце!“

Добре обаче помня, че тогава приятелят ми СЕ ИЗСМЯ, просто СЕ ИЗСМЯ! Нямахме и следа от привичното му самодоволно хилене. Той не само се изсмя, но и каза: „Много си прав! Ана наистина ме обича до полуда и за нищо на света няма да ме остави!.. Пък и така да стане, няма да седна да плача!..“

НИКОГА не съм завиждал на П-в за тази прекрасна жена! По-скоро ми беше понякога нещо като жал (не съжаление) за нещата, които ненужно й причиняваше.

С всеки изминат ден стажът отминаваше и скоро нямахме да бъдем „колеги без петъ минут“. Така обичаше да се шегува с нас един забележителен човек от Самоковската болница, а пълноправни лекари. Беше фелдшер, но за нас и целия Самоков, беше доктор Кашъмов!

Сега, след като изясних доста неща, се връщам към оня ден, когато започваше това свидетелство.

Имахме него ден някакви последни задължения за довършване. Неочаквано П-в, дойде и както се въртеше до нас, изгърси: „АНА СЕ ОЖЕНИ!“... Естествено, че в първия момент не повярвах! Но тонът, с който беше казано това и типичното му хилене на задоволство, което сега беше съвсем неестествено, ме накараха да мисля, че нещото, което съм считал едва ли не за невъзможно, се бе СЛУЧИЛО!

Тъй като съм приел в своя живот да анализирам (да обсъждам) възможните, доколкото мога, варианти, (положения или ситуации), сторих го и сега. В случая те не бяха никак много: Обмислих втория вариант, че наистина е приключил една връзка, която му е била не по сърце и наистина се радваше, че се е отървал лесно, бързо и без сцени. Сиреч, нямахме проблем за мен.

Обмислих предимно първия, че П-в малко или много го боли, но не иска другите да разберат. Казусът (случаят), дори и с две възможности, беше труден. Коя е истината? Започнах да чувствам, че главата ми прегрява. Затова обмислях, какво да прави в единия и в другия случай. В сценария включвах Стоян.

ТРЯБВАШЕ ДА НЕ ОСТАВЯМЕ П-В САМ! Просто и силно, както казват в шахмата! Беше много вероятно приятелят ми да осъществи запой (напиване). Да ми прости П-в, че изнасям това, но знаех, че големите напивания, макар и много редки, понасяше твърде тежко.

За втория вариант повиках Стоян настрана и го помолих, поточно му заръчах, да не оставя тази вечер П-в сам! Стоян обеща, но излезе някъде и повече не се върна.

След като моите усилия не дадоха резултат, преминах към втория вариант. Тук „НЕЩО“ не само ме насочваше! - просто, като че ли ме насилваше. За сега нека го наречем „пресантиман“ (предчувствие), или, ако не бъда обвинен към себеизтъкване, строго и точно логическо заключение.

Така, че бях абсолютно готов, щом П-в тръгнеше, да го последвам и да се движа заедно с него.

Дойде и онзи момент, за който толкова дълго, а най-вероятно и отегчително обяснявах и обосновавах!

Застигнах го доста бързо, като обмислях с какъв мотив да се „присламча“, както казваше една от моите баби, към П-в. Не бе нужно, защото П-в ме забеляза и изчака. Най-вероятно това да е било за него възможността да сподели с ПРИЯТЕЛ! А може би и да се поразсее с мен.

Тръгнахме заедно. In vino verita es! Не пропуснах, с тази цел, разходката си по „Царя“. Последната привърши рано, при все че времето беше без мъгла. П-в предложи да си ходим по „Раковска“. Приех, защото от нея имаше, както пряк, така и обикновен път към неговата квартира.

Когато се изравнихме със сладкарница „Прага“, уж „случайно“, предложих да влезем и прием по едно „кафенце“. Щяхме да се стоплим, а и да чуем някоя пенсионерска „лакърдия“. Учудих се, че П-в се съгласи.

За себе си поръчах шоколадова торта. Дали пихме кафе, не помня, но на третата торта и третия „коняк“ почнахме да оставяме общите теми. Известно на всички е, че алкохолът предразполага към откровеност. На петия „коняк“, което подчертавам си беше чиста „стотарка“ по онова време, приятелят ми започна да разказва за ГОЛЯМАТА ЛЮБОВ на наш колега, на която бил свидетел и довереник. Естествено, трябваше да слушам. Не ми беше никак трудно и необходимо да се преструвам на внимателен слушател, защото историята беше интересна.

Алкохолът продължаваше да си казва своята дума. П-в бе станал изненадващо разговорлив. Очаквах да започне не толкова историята на неговата любов, която в значителна степен ми беше известна, а НЕЙНИЯ КРАЙ...

Внезапно, в очакване пристигането на поредния дванадесети „коняк“ и съответно дванадесета торта, той запита, като че ли повече себе си: „ТРЯБВАШЕ ЛИ АНА ДА СЕ ОЖЕНИ ТОЛКОВА БЪРЗО?...“

Естествено, не казах нищо, а и не биваше! Очаквах П-в да продължи, което и стана. Предавам според както си спомням:

Преди три дни неочаквано, т.е. без да са си определили среща, Ана дошла у тях и каза, че иска да говорят. Приятелят ми, изненадан, приел това. Тогава Ана му каза, че при нея се е явил съученик от сравнително ранните класове. Той й казал: „Отдаде ми се възможност да отида на тригодишна специализация във висша военна академия в СССР.“ След което съученикът направо казал, по-точно продължил: „От кандидатите, се изисква и задължението да бъдат женени **ЩЕ СЕ ОЖЕНИШ ЛИ ЗА МЕН?...!**“

(Дали човекът е имал и преди скрити чувства към Ана, не зная. Или просто е преценил, че ТЯ в онзи момент е най-приемливо да му бъде другарка в живота, не знам.)

Ана, чиято любов бе П-в, отговорила, дали може да си помисли няколко дни. Офицерът обаче казал: „МОЛЯ ТЕ, ПОМИСЛИ ДО УТРЕ ВЕЧЕР, КОГАТО ЩЕ ДОЙДА ЗА ОТГОВОР!“ После добавил, че „Ако до вдруги ден нямам законен брак, отпадам!...“

Разговорът се състоял и накрая Ана попитала (според мен колебливо, срамежливо и най-вече, да не поставя така остро този проблем) за законен брак, за който е бил подходящ момента, за което е чакала 3-4 години. Без съмнение, имала е вероятно предвид, ако получи сигурност, най-вероятно да откаже предложението на своя съученик.

П-в си призна, че го е поусукал (напълно в неговия стил!) и си рече: „Дори И ЗА МИГ ТОГАВА НЕ ПОМИСЛИХ, ЧЕ АНА МОЖЕ ДА МЕ ОСТАВИ!“

Но, след два дни Ана го посетила и заявила, че се е омъжила и на следващия ден със съпруга й ще летят за СССР.

Как са протекли тези моменти на раздялата, П-в не разказа, което оставям на въображението на читателя!

Приятелят ми подчерта ИЗНЕНАДАТА, да не кажа ударът, който е получил от известието! От тогава не можел да си намери място... Бил е шокиран, ядосан, безпомощен, дори унижен... Обхващал го и гняв, дори имал нечестиви мисли... Ходел като побъркан, където се сетил! Опитвайки се поне малко да забрави душевните терзания!...

Платих сметката в „Прага“. Тръгнахме заедно. П-в не тръгна по най-краткия път към квартирата си, а заяви, че ще ме изпрати до моята квартира и тогава сам ще се прибере. Квартирите ни бяха около т.н. „Александровска болница“, но доста отдалечени една от друга - почти в противоположна посока. В неговото състояние да се прибира сам, най-малкото означаваше, че всичко, което бях сторил до момента, щеше да се срути като картонена кула!

След малко уговорки и отбиване в двора на църква, стигнахме до квартирата на П-в, която се намираще на петия етаж. Казах му, да си ляга и се чудех, дали да го вържа или да спя до него? Не можех да разчитам на съквартиранта му, който спеше здраво и почти непробудно.

Почти бях решил да спя до него и да го вържа, макар и слабо, когато П-в каза, че иска да отиде до тоалетната. Естествено, се съгласих. Когато се върна, разбрах, че е повърнал! Хилеше се, хилене на пиян човек, когато алкохолът, отслабвайки довеждаше до съмнително подобрене на настроението.

Оплитайки крака се доближи до кревата и се просна напреки. Докато го намества беше заспал като мъртвец.

Бях почнал да си подготвям да лягам, когато ми мина през ума, дали приятелят ми не е оставил следи на хазяите да бъде упрекван на другия ден. Още щом отворих вратата, ме лъхна миризмата на кисело. Когато вече се виждаше, коридорът беше.

Съблякох сакото и започнах почистване - истинска „херкулесова“, работа! Предвид характера на стопанина, работех много прецизно. Това ми отне два - три часа!

Остава старото. „И когато“виждах вече края на тази работа, нещо започна да става с мен! Едва ли е необходимо да описвам подробности, дали съм чул глас или не. **БЪРЗО В СЪЗНАНИЕТО МИ СЕ ОФОРМИ: „БЯГАЙ В СТАЯТА!“**

Оставих мигновено всичко и се забързах, после затичах. **НЕЩО** почти като **НЕПРЕОДОЛИМА СИЛА** ме тласкаше, по скоро **НОСЕШЕ НАПРЕД!**

Отворих вратата и какво да видя?

П-В ПАДАШЕ ОТ ПРОЗОРЕЦА! Широката част от прозореца бе изцяло отворена и приятелят ми се беше откъснал от пода!

Трудно ми е да опиша подробностите: какво точно съм извършил, Един Бог знае! Дали **СКОК**, който и сега ми се струва невероятен и невъзможен, при все, че като младеж съм играл дълги години като вратар! Или пък **ПРИТИЧВАНЕ**, което пак ми се струва малко вероятно! - това бяха четири метра, ако не и отгоре! Възможно е и двете - комбинация от една две крачки и скок. **НО УСПЯХ, НАЙ-ВЕЧЕ С БОЖА ПОМОЩ** да хвана приятеля си!

Почнах да го издърпвам, което ми създаде трудност, дори до невъзможност.

Благодаря на Бога, че ми даде сили и разум с едната ръка да го придържам, а с другата да го тегля нагоре и в стаята! Беше много трудно и уморително. Бях страшно потен. Постепенно изравних краката му с пода и го вкарах в стаята на леглото. Разбрах, че приятелят ми не можеше да осмисли случилото се с него.

Подсигурен от нови усложнения и доизчистил тоалетната, можеше вече да подремна. Изглежда е било добро „подремване“, така, че когато размърдалият се П-в ме

събуди и погледна часовника, минаваше девет. Приятелят ми продължаваше да се учудва, че сме спали заедно.

Бърже каза: „Закъсняваме за работа! Бързай, че сме закъснели!“ На многобройните му въпроси не отговарях и той не разбра нищо от мен. И тъй като отговарях със заобикаляне и недомлъвки, нищо не разбра и не научи за случилото се в последствие.

Никога не съм споменавал не само дума, но и буква, когато многократно сме се срещали. Бог да ми прости, ако някога в неразумие съм разказвал този случай за самоизтъкване! Винаги съм го правил без споменаване на имена, така че по никакъв начин да не научи някой нещо и най-вече П-в... Ако Някой, освен мен, знае, това е Този, Който винаги знае всичко!

П-в, както и всички ние, започнахме от най-ниските места на медицината (като практика и наука). БОГ знае кога и как ми е ПОМОГНАЛ или допуснал ДА ПОМОГНА, да стигне приятеля ми на релсите на една забележителна кариера. Отбелязвам, че достигна до върховете в различни длъжности и разработи нови научни методи, които се възприеха от един клон на медицината. Знам, че негови нововъведения бяха приети от много учени и извън България, разбира се в бившия социалистически лагер. На хиляди хора бяха намалени болките и страданията, а често и спасен техния живот. Стотици не попълниха армията на инвалидите. Повечето се връщаха в социалния живот с достойнство.

Напълно и несъмнено съм допуснал пропуски в тази история и в следствията ѝ. Никога не съм искал никакви услуги от приятеля ми лично за мен! Няколко тежки случаи, които съм изпращал или лично завещал в здравното заведение са били приемани дори и когато П-в е отсъствал. Нито съм намеквал или споменавал, че сме от един курс и приятели.

Сега си мисля, че е от Бога, освен моя колега и приятел д-р Петър Кафалиев - дългогодишен лекар на националния отбор по футбол, единствено П-в ме е попитал „Има ли къде да спя?..."

Позволих си да разкажа тази история и на Вас, защото моят приятел не знае нищо за случката, а и няма да разбере, защото всичко е променено. Пишейки, научих, че е починал. Дано Бог бъде милостив към него!

Завършвайки с този случай, свидетелствам, че СВЯТАТА ТРОИЦА НИ ЗАКРИЛЯ! Каква е точно формата, в смисъл, дали лично Святият Божий Дух или чрез ангели, не зная, а и не бива да се занимавам с неща твърде големи и високи за мен самия...

ЙОВ казва: "Защото БОГ сигурно говори на човека веднъж, и дважд, само че човек не внимава. В сън, в нощно видение, когато дълбок сън напада човеците, тогава ТОЙ отваря ушите на човеците и запечатва поука в тях..." (Библията, Йов 33:14-16) Абсолютно сигурно за мен е, от това, което съм преживял и споделих с вас, че наистина СВЯТИЯТ ДУХ Е С НАС ГОДИНА ПО ГОДИНА, ДЕН ПО ДЕН И СЕКУНДА ПО СЕКУНДА!

ВЕЛИЧИЕТО НА НЕГОВИТЕ ДЕЛА Е, ЧЕ ТОЙ ПРАВИ ТОВА И КОГАТО НИЕ СМЕ ТВЪРДЕ ДАЛЕЧ ОТ НЕГОВАТА СВЯТОСТ! И Неговата цел е разкривайки Божията святост и нашата греховност, да ни доведе до ПОКАЯНИЕ и по-близко ПОЗНАВАНЕ НА БОГА!

Искам да подчертая, че всички тези спасявания от физическа смърт на мен или човеци в описаните до тук случаи са били, когато съм бил ДАЛЕЧ ОТ БОГА!

БЕЗКРАЙНА Е МИЛОСТТА НА БОГ ОТЕЦ, НА БОГ ИИСУС ХРИСТОС И НА БОГ СВЯТИ ДУХ КЪМ НАС ГРЕШНИТЕ ЧОВЕЦИ!

И не само Небесното Царство се радва, когато се покае един грешник, за което СВЯТИЯТ ДУХ извършва огромна предварителна работа, за да стане възможно това!

Твърде радостен съм, че С БЕЗКРАЙНАТА МИЛОСТ НА БОГА, СЪМ СПАСЯВАН МНОГО ПЪТИ. БОГ Е ИЗПОЛЗВАЛ И МЕН, ГРЕШНИКА, ДА СПАСИ ЖИВОТ, А МОЖЕ БИ И ДУША!

ПЪРВА ГОДИШНА ОТПУСКА

Започвам ново свидетелство с мисълта, че и то ще допълни останалите.

Нещата се развиха в края на месец февруари и началото на март 1958 год. Това го помня добре, защото по онова време за първи път излязох в платен годишен отпуск като млад селски лекар.

Едва ли е важно, но след като прекарах няколко дни при родителите си в Хисаря, заминах на почивка в Баня по профсъюзна линия с няколко познати и приятели от Кърджали. Бързо се сприятелихме с други почиващи, защото никога не съм гледал на ранга човека. Между нас бяха директорът на Поморийски солници, както и един рядко възпитан младеж, който беше хлебарски работник. Често ги „водех“ в София на опера. При едно от посещенията за билети, удовлетворих желанието си да мина „по царо!“ дори и през деня. Тогава срещнах една девойка, с която бях започнал, за мен бих казал, любов (без никакви Богу неугодни деяния!) Това беше в края на следването ми и след обещания, заминах за село. Времето скоро си каза думата и писмата престанаха! Точно тогава получих първото си заболяване на вените, което не ми позволи пътуване до София, така че и последният въглен угасна!

Все пак, за нейна чест, тя ми се обади, защото ме видяла на улицата, без да я видя. Че беше гузна - си беше, но явно се радваше, че ме е видяла.

Говорихме за разни неща и естествено, и казах, че съм на почивка в Баня. Тогава ме изненада с поканата да я посетя, като ме уведоми, че всяка сряда след обяд е свободна от лекции. Освен това винаги този след обед си е в къщи. Обещах, но оставят ли се целодневните и целовечерните непрекъснати смехории, вицове и разнообразни весели и интересни истории. Ако, драги читателю, си учуден, не се притеснявай! Когато имаше забави, не ги пропускахме.

Колко бързо минават 14 дни, въобще и колко повече на почивка с такава весела компания! Понеже имах отпуска цял месец, плюс три дни за отчетите, останах в София.

Тъкмо се канех да продължа, когато ме споходи мисълта, едва ли без Святия Дух може да стане така: единствено моят годишен отчет да се окаже верен от цялата Кърджалийска околия. Истина е, и я потвърждавам, че „НЕЩО“ дни наред „атакуваше“, ако мога така да се изразя съзнанието ми, че трябва да го направя верен като факти. Да бъде ВЕРЕН според изискванията на закона и добре пресметнат. И най-важно, да се избягнат скритите засечки, които като подводни камъни могат да потопят цяла флота. Така едногодишния ми труд можеше да отиде на вятъра! А което е по-страшно - да минеш в очите на началника, мой приятел и колегите - селски лекари, като лъжец или некадърник, а вероятно и двете!

Оставайки в София търсех извън студентските си приятели. Студентските бяха като мен пръснати из цяла България, най-вече по селата, като мен самия!

Най-напред посетих съквартиранта си - г-н Димитър Вушев, с когото още поддържам връзки. Той ме покани и да ношувам при него. Посетих и друг един мой добър приятел, и той възпитаник на строителния техникум „Христо Ботев“, който с упорит труд и кадрност стигна до главен проектант на магистрала „Тракия“. Трябвали

да пиша и, това, което е известно на цяла България, че откакто я остави (поради пенсиониране) и до сега умуват как да я достроят!

Посетих и някои от далечните ми роднини, защото близки такива нямах в София.

Дойде и времето, ако мога така да се изразя, да посетя и моята бивша приятелка. Естествено, беше сряда и след обяд отидох у нея, по-точно у тях, защото тя имаше съквартирантка. По онова време цветя не се носеха, пък може и самият да съм нямал тогава това естетическо възпитание. Естествено, празен не се ходи и взех кутия „шоколадови“ бонбони. Направихме хубав лаф, както се казва и тръгнах да си отивам.

На следващия ден, за пилеещия време, се отвори прозорец от свободно време. Гледах някакви тъпи филми в кино „Култура“, спомняйки си думите на един мой колега: „Тъмно, топло и евтино!“ Тогава ми хрумна мисълта да проверя, дали моята бивша приятелка не си е в къщи. Тя живееше на ул. „Солунска“, на стотина метра от споменатото кино. Отидох. Съквартирантката ѝ ме покани и дори направи нещо като „кафе“, но такива бяха времената тогава! В това време се прибра и бившата ми приятелка. Останах, според колкото благоприятието позволява...

На другия ден почнах обикновените си визити, този път на семействата на най-добрите приятели на баща ми. На обяд бях поканен у един от тях. Когато благодарих и си тръгнах, за първи път почувствах, че ми се ще пак да мина през „Солунска“, и то с надеждата там да е само един човек! За да се избегне всяко недоразумение у читателя, поради общите морални правила и моето лично възпитание, тогава дори и нечисти мисли не минаваха в съзнанието ми!

Новата съквартирантка, която по понятни причини ще я наричам условно „Катя“, си беше сама в квартирата. Докато избърборвах някакви обяснения, тя ме покани да вляза. Макар, че по това време, при все, че бях „пълна люцерна“, а и нямах никакъв особен опит, все пак забелязах, че моето идване я зарадва. Тогава ми мина мисълта, да излезем на сладкарница и отпратих покана, която тя прие. Естествено се насочих към „Прага“ и когато „Катя“ разбра, каза: „Тук не е ли много скъпо?“ Отговорих възможно най-скромно, че щом съм я поканил, съм обмислил и този въпрос. Как да кажа, без да предизвиквам нежелани и подтискащи чувства, че имах в малкото джобче на самото си банкнота от цели 50 лева! За ориентиране на читателя, по онова време в „Тримонциум“ една мешана скара, с която трудно се справях, струваше само 2 лева и 96 стотинки!

Поръчах според нейното и моето предпочитание, като съвсем ясно личеше от нейна страна чувството или неудобството, да не ме вкара в големи разходи!

Надигането ми, обаче съвсем скоро се изпари като дим! Защото Библията казва, че „който се надига, ще се сниши, ниско и ще се смири „. (Дан. 4:37). Петдесет левовата банкнота в миг изчезна от джобчето ми!

В заведението влезе човек, който предлагаше по масите цветя - поради сезона крайно еднообразни и незначителни. Веднага почувствах, че едно и най-незначително цветче, поднесено в подходящ момент, може да зарадва човек повече от огромен букет рози, поднесени в друго време!

Когато цветарят дойде на нашата маса, забелязах в далечния край на таблата микроскопични букетчета от теменужки. Поисках от тях и Катя изказа нескрито радостта си! Тъй като в джобовете си нямах дребни стотинки, въпреки риска (възможността) Катя да се почувства неудобно, извадих от джобчето петдесет левовата банкнота и я подадох на цветаря. В очакване, че рестото ще го затрудни, с УЖАС! - и това е най-точната дума за ситуацията, забелязах, че цветарят с тържествена усмивка премести парите в малкото джобче на неговото сако, естествено беше от дясната

страна. После отново се обърна към мен, усмихнато каза „Благодаря!“ и се отдалечи изключително бързо. Вече не предлагаше стоката си по другите маси.

Не зная колко страници не биха стигнали, за да се изпишат мислите, които като пчели в кошер бръмнаха в главата ми! Бях в очакване, че тя просто ще се пръсне! А всичко беше толкова просто: Как Катя да не разбере паричното ми затруднение и как, с какви пари ще оправя сметката?...

Водопадът от мисли варираше от - търсене предлог да изляза до най-близкото място, където да намеря пари, до - отиване до управителя на сладкарницата за споразумение... Старите познати сервитьори ги нямаше, а в сладкарницата с привидна бързина шетаха млади момичета. Е, не с къси полички, както сега, но облечени в сериозен тъмен тоалет, гарниран с бяло и нещо като касинка.

Чувствах се крайно безпомощен, да не кажа жалък! 1/1 в този момент, Бог, Който смири Навуходоносора и прости (Даниил 4:32-34), вероятно се е смилил и над мен, и след като ме смири, даде изходен път!

Гледайки отчаяно към щанда и бюфета, видях, че моят „приятел“ - цветарят влезе в тоалетната. Не помня, дали се извиних, но с няколко скока, (не правя комплимент на крачките си!) влязох там. „Приятелят“ ми ме забеляза и май изпусна таблата, което не помня точно. Не ще и съмнение, че го „по вразумих“ малко там. Побързвайки да разваля „добрата му сделка“, с която си беше напълнил джобчето, като го опразних! На чужд имот не посегнах, въпреки че тогава още не бях чел в Библията книгата „Ес-тир“!(Естир 9:15).

Едва ли ще е интересно за читателя, че нашите отношения с „Катя“ потръгнаха, без да прекриваме повеленията в тази насока. И като резултат на това и желанието да се представя пред тази девойка, дойде ОНАЗИ СЪДБОНОСНА ВЕЧЕР!

Бях решил да заведа приятелката си, ако мога така да се изразя и така ще я наричам за в бъдеще, на вечеря в ЦУМ. По онова време терасата на ЦУМ беше едно от любимите ми места за забавление лятно време! Бях проверил предварително, че работеше и през зимния сезон, по-точно пригодената за зимно време част. Отидохме и двамата облечени с възможно най-доброто, с което притежавахме. Нека не се приеме като суетност и хвалба, но по него време бях един от най-добре облечени (по европейски стандарт) хора в София, Пловдив, Хисаря... само не и в Хасково! Единственото нещо, което липсваше, беше дългата ми коса, която бях значително намалил.

За изяснение на читателя, това беше периодът на най-страшните и най-продължителни преследвания на така наречените „су-инги“. Това бяха младежи и помлади хора, които по различни мотиви носеха характерни за тях облекла: бяха облечени, повечето пъти, в прилични костюми с тази особеност, че панталоните им бяха стеснени с очебийно скъсени крачоли. Другото обстоятелство беше, че те носеха дълги коси! През цялата отпуска носех значително дълга коса, не по някакви модни прически или подражавания, но по чисто медицински съображения: наскоро бях извадил сливиците си и вместо подобрения, вратът и зад ушите ми ставаха причина за чести заболявания на гърлото ми. (За имащите познания в тази област ще допълня, че ми се възпа-ляваха „небните дъги“, често пъти с висока температура. Започнаха и чести ушни такива).

Климатът в тогавашната Кърджалийска околия се оказа благоприятен за мен в тази насока, особено след идеята да нося дълга коса. Това правя и сега, особено зимно време.

Притеснението, което веднъж приятелката ми изрази заради дългата ми коса, приех като загриженост към мен. Не искам да мислите, че съм безумно смел и безстрашен, но продължавах да нося дългата си коса. Аз имах логични основания за

това, а и проблемът за дългата ми коса ми се виждаше дори смешен! Мисълта, че приятелката ми може да ме вземе за страхлив, изключваше всякакво подстригване с намаляване дължината на косата ми. В последствие разбрах, че дългата ми коса е причина за съвсем основателно безпокойство и страх и у двете девойки - старата и новата ми приятелка. Главно, и най-вече заради тях промених становището си и, за **ТЯХНО СПОКОЙСТВИЕ**, се подстригах, естествено с фрикция, но това е друг проблем и няма пряко отношение към настоящето.

В този външен вид, напълно в съответствие с тогавашните най-строги критерии на управляващите, влязохме в терасата на ЦУМ. По причина на гоненията на споменатите вече „суинги“, тя беше абсолютно празна. Изключвайки оркестъра и някаква маса до подиума, заета от бездействащи сервитьори.

Не зная причината, пък и едва ли е важна, но ние се отправихме срещуположно на оркестъра, който беше дамски. Настанихме се на тази част от залата, която беше издигната, в сравнение с останалата част. Сподириха ни, почти тичайки, двама сервитьори. Заехме крайна маса, при все, че беше двойна. Забележете, че единият от сервитьорите стоеше на почетно разстояние в очакване на своя колега, който тичешком беше отишъл за меню-лис-та. Може би в бързината да са смятали, че може и да вечеряме, един Бог знае.

Приятелката ми се позабави с избирането. И сега, когато пиша тези редове, се замислям, дали не е било от избирането на нещо по-евтино. Не ще и дума, че аз поръчах традиционното за мен, когато посещавах терасата лятно време - „телешки мозък“. Този път избрах - „изпържен в масло“. Без колебание, на въпроса на сервитьорите за пиене, твърдо отхвърлих избора на приятелката ми за нещо безалкохолно, с думите „шампанско!“ Не че имаше истинско такова, а защото вече в България беше се появила практиката да се произвеждат напитки с оригиналните им названия -патентовани от съответните фирми. Все пак, въпреки, че в последствие беше осъдена за това, някои от „българските“ бяха особено сполучливи, като споменатото „Шампанско“ и особено „Кодпак,..“ Имал съм възможност да опитам преди и след това различни видове френски марки „Кодпак“, но като българския не съм вкусвал!

Междувременно един мъж на около четиридесет-четиридесет и пет годишна възраст, добре облечен за времето, след кратко оглеждане, седна в другия край на терасата, почти диагонално и с лице към нас. По онези времена почти във всяко заведение (дори и сладкарница), имаше цивилен агент. На шега, мои приятели от „земните князе“ ме „изпитваха“ да разпозная кой е. Бърже дойде времето и вродената ми наблюдателност позволи да надмина „учителите“ си.

Хранехме се най-спокойно. Скоро забелязах, че въпреки „шампанското“, на приятелката ми започна да и става студено. Както вече бях споменал, тя беше с изискана за времето си рокля, но за добре отоплен салон. Парното, докато едва се чувстваше, започна бързо да отслабва. За да я разсея, започнах да ѝ разказвам вицове. Въпреки вниманието към приятелката си, сега вече забелязвах някои несръчни движения у човека, който седеше срещу нас. За мен беше кристално ясно, че „Другарят“, който беше срещу нас, беше „цивилният“ в терасата!

Да не се изненада никой, че проявената ми рядко небрежност до него момент, бърже изчезна.

Не мога да си спомня след колко време, към цивилния се приближи още един човек на подобна възраст.

В този момент забелязах, че една от музикантките се приближава. Бях изненадан, не поради изобличение на съвестта си, а поради обстоятелствата, че няха никакви познати в тази професия.

С приближаването започнах да разпознавам усмихнатото лице. В него разпознах сестричката на един от най-добрите ми приятели от нашата студентска група. Естествено я поканих да седне при нас, а тя веднага ме освободи от нуждата да обяснявам нещо, като заяви на приятелката ми коя е и какви ПРИЯТЕЛСКИ връзки и спомени ни свързват. В този момент сестричката на приятеля ми, сега млада изискана дама, се леко приближи до мен и с почти приглушен глас каза: „БЯГАЙТЕ ВЕДНАГА! Защото тези зад мен ви следят! И чух от тях нещо съвсем ОБЕЗПОКОИТЕЛНО!..."

Пак главата ми започна да ври от анализи на всякакви възможни варианти. Намерих, поне за мен, че съвестта ми е чиста и че няма опасност за нас! Не мога да кажа, дали за секунда или за част от нея осъзнах, че ако има някаква опасност, тя е за сестричката на приятеля ми! Тя рискуваше неимоверно много, като се опитваше да ми помогне! Никога, докато се намирам на този свят, няма да забравя тази нейна постъпка, за която не намирам достойни думи!

Първото, което трябваше да направя, беше тя да има непоклатимо алиби! Казах твърдо: „Когато и където и да те питат, отговаряш само едно: Видях най-добрия приятел на батко ми от следването, който след завършването не съм виждала. Каза ми, че работи като селски лекар и, че е в отпуска. Поканих го да гостува на моите родители. След това незабавно си тръгнах, пред вид обстоятелството, че беше с дама, която явно не беше очарована от моето появяване!"

След това реших, че идва по-лесното за правене: да успокоя приятелката си, която бледа от хладното помещение, сега бе станала по-бяла и от платно, Каквото и да опитах, беше напразно, защото ставаше още по-неспокойна и още по-плаха!

Оставаше само това, което и направих: да дам знак на сервитьора, който незабавно дотърча и помолих за сметката. Прегледах я най-внимателно и тя се оказа точна до стотинка! Платих и останаха около пет лева. Когато се убедих, че наистина се готви да връща, рекох, по-точно с жест показах, че рестото остава. Сервитьорът учуден каза:

„Това е твърде много и за двама ни!“, Отговорих: „Когато... (споменах името си) бъде добре обслужен, и най-вече не се опитват да го мамат, знае, че и вие храните къща. Ето пет лева и за колегата ви!" (Дано Бог ми прости тези изхвърляния!)

Не тогава, а сега, когато пиша тези редове се замислям: Какво ли си е помислил сервитьорът за мен, ако е чул и знаеше дори част от това, което беше чула сестричката на приятеля ми?!... Никак няма да се учудя, ако си е помислил: „Този си раздава за Бог да прости, докато е жив!..."

Защото млади хора, набедени с причина или без причина от някой „цивилен" или техен „близък" за свободомислещи, за „су-инги", по онова време внезапно изчезваха. Викаха ги , за да дадат показания за своята вина, в студените мазета на ДС (Държавна сигурност). В последствие ги изпращаха на остров Белене и другаде, без никой повече да ги види или чуе нещо за тях!... Да, такова беше онова време!...

Вярвайки в силата на помощта на земните си защитници, ако стане нужда, реших да продължа играта. Ако това, което правех, в близките секунди и минути, можеше да се нарече така. В интерес на истината и за чест на моите приятели и техните покровители, те са ми помагали, когато съм бил в затруднение! В някои отношения ми помагат и сега! Бог да ги благослови!

Между впрочем, в началото просто, исках да покажа на цивилните, че те са в грешка и не сме хора, които се страхуват от тях, защото съвестта ни е чиста. Ето защо, технически, колкото е възможно, се приближих до тях. Каква глупост, какво човешко безумство!..

Бях с гръб към приятелката ми. Думите, които тя предстоеше да чуе, щяха да я стресират, а реакцията ѝ можеше да провали замисълът ми. Дори нещо повече -

можеше да предизвика обратен ефект. Но рискувах. Съвсем ясно и отчетливо казах: „Сега къде ще спим? У чичо Коста Божилов ли?...“ Нека читателят знае, че по онова време той беше на длъжност главен арбитър на НРБ и който Човек, с главна буква, винаги е бил образец на честност за мен! И който никога не е забравял и най-обикновените си приятели!

При липса на каквато и да е реакция у споменати служители на реда, от което бях явно много учуден, продължих: „Или у леля Ана Заимова?...“ Едва ли е необходимо да обяснявам на читателя кой е генерал Владимир Заимов. Издържал близо четиридесет дневни инквизиции на Гестапо и българските фашисти, но не издал никой и нищо! Син е на един от най-известните борци за освобождение. Имаше за съпруга жена от рода на Ботев, сиреч на споменатата вече леля!

Въпреки и най-внимателното ми наблюдение установих, че в тях няма и грам реакция! Тогава, пък и сега си мисля, че това бяха хора - случайно попаднали в системата, явно нямащи и елементарни знания за онези времена. Най-вероятно, наличието им там е било на основата на шуробаджанащина.

И в момента се чудя, дали от Бога е допуснато да бъда изкушаван, или просто е оставил да осъзная, до къде води свободната част от волята, дадена на човека. А това е винаги безумие и грехове!

Незабавно в главата ми дойде мисъл да продължа играта. И за миг не се съмнявам, че всеки, който чете тези редове, ще си помисли, че съм луд или напълно безумен! Смятам сега, че е наистина така, след като зная какво е могло да стане тогава. Просто е трябвало да отида до най-близкия телефон и да уведомя някой от „земните князе“ за положението, в което се намирам. Направо тръгнахме към изхода, като технически поглеждах, дали „другарите“ няма веднага да ни последват. Убеждавайки се, че продължават да пият питиета си, излязохме от терасата.

Още щом затворих вратата след нас, започнах мигновено изпълнението на замисленото. Хвърлих някаква дребна банкнота на гардеробиерката, която веднага ми даде палтата. То, май ние сме били единствените присъстващи, които са платили нещо. Всички останали са били на държавна трапеза. Спокойно и без бързане, слязохме един етаж по-долу и когато бяхме извън погледа на гардеробиерката, грабнах студената ръка на приятелката си и тичешком се понесохме надолу към изхода. Когато стъпих на равното място преди изходната врата, или съм бил на последното стъпало, в съзнанието ми дойде нещо като глас или просто осъзнах: „СПРИ!“ Всемогъщата и милостива ръка на Бога е била над мен!

Това ще се потвърди и от следващите редове: стигайки до изходната, външна врата, бавно и внимателно я отворих! Отвън на различно разстояние един от друг стояха или се разхождаха пет, вие кажете шест човека. Бяха явно цивилни.

Щом ни видяха, че излизаме бавно и спокойно, в смисъл, че не бягаме, започнаха да гледат към небето, като че ли можеше да се види нещо друго, освен гъстата софийска мъгла. В нея едва се „размиваха“ светлините на града! Разбрах, че ако бяхме излезли тичешком, в мен частично или напълно, щяха да бъдат изпразне-ни шест пълнителя, а може би и в приятелката ми.

Не е необходимо човек да е особено опитен и наблюдателен да разбере, че цивилните не предприеха никакви действия срещу нас. След миг колебание, извървахме последните стъпала след входната врата. И понеже цивилните явно не реагираха, помислих първо, че не им трябваме и второ, като че ли изчакват, надявах се, друг или други. Реших бавно и разказвайки на висок глас весела история, да се запътя към квартирата на приятелката ми. Да се опитам отново да я успокоя, ако изобщо е било възможно да сторя това. Чак тогава да се прибера и почивам.

Все пак, не забравяйки положението си, се обърнах към нея, уж да видя ефекта от вица, но иай-вече да следя за поведението на цивилните. Не беше трудно да забележа, че двама от тях, с известните от всички американски филми трикове, се преместиха така, че да не ме изгубят от очи. Вече бях абсолютно убеден, че без схватка няма да мине. но за онзи момент смятах, че е най-добре да изчакам. За целта се спрях, по-точно спряхме, използвайки същата тактика, но внимателно наблюдаващ. Стараех се да бъда с лице към тях. Исках да доизясня, дали тяхното присъствие и действия може да има, и доколко, връзка със събитията от „терасата“.

Не мога да определя колко секунди са минали, когато видях, че „другарите“ от „терасата“ със страшен бяг изскочиха от вратата, като тапа на отлежало шампанско. Трябваше им поне няколко метра да спрат. Бяха се успокоили, че положението е под техен контрол. Спрели се, „другарите“ също започнаха да гледат нагоре. Очаквах да дойдат към нас, но всички стояха неподвижно.

Тогава реших, че трябва отново да тръгнем, което и направих, без да се отказвам от приетата вече тактика. Сенките без да променят особено разположението си ни следваха, сякаш бяхме избягали негри, а те - ловци на хора!

Сметнах, че трябва да избегна най-краткия път към квартирата на приятелката ми, т.е. да не се движим по улици със слабо осветление. Като че ли видимост едва до десет до петнадесет метра щеше да ги спре!... То, и да беше слънчев двадесет и втори юни, едва ли би попречило на намеренията им!

Тогава в съзнанието ми се оформи друг начин на действие. Или това е било отново закрилата на Святия Дух, която е продължила или Той бе оставил останалото в мои ръце!

Започнах някаква полуизмислена случка, повечето неща от която бях чувал в Кърджали или от набори, които бях служили по границата. Разказвах за организиране гоненето и залавянето на двама диверсанти. Естествено ще се досетите, че гласът ми незабелязано, но съвсем закономерно и насочено се усилваше. Историята завърших с думите, че „диверсантът се приближи до мен и хвърли автомата в краката ми!“

Не ще и наночастица съмнение, че най-внимателно следях поведението на цивилните и дали ще има върху тях видим ефект. И! ако има такъв, дали ще е най-вече в наша полза или в наша вреда. Ако бъда арестуван, в което вече почти не се съмнявах, а само се чудех, защо още се бавят, ще ми бъде зададен въпросът: „Кога си бил на границата? Като какъв? И най-вече, кога съм участвал в акция, коя и къде е била и прочее?...”

Бях предвидил и това и имах отговор, че тази история ми я разказал някой в рейса или във влака...

За тази цел отново бях спрял приятелката си. И пак с гръб към цивилните, сторих го почти съвсем до тях, с поглед да открива и най-дребното.

Това, което видях и последва стана за секунди. Естествено, видях много малко, естествено размито, но и сега е пред очите ми: вторият цивилен, който се беше появил още на терасата, (без съмнение, е бил с по-голям чин от щатния наблюдател за терасата), при-сегна с дясната си ръка. Тя премина през гърдите на по-нискостоящия и се вкопа в мускула на лявата му ръка. Всичко в него изразяваше ярост, примесена с явно разочарование. (За пояснение на знаещите, това е *muskulus biseps*.) Лицето на пострадалия, доколкото можеше да се забележи, беше съвсем напрегнато, по-точно - сбърчено. Стиснатите му устни правеха едва ли не върховни усилия, за да не изреве от болка. Стискането беше наистина страшно гневно и с възможно най-голямата сила на стискация! Но не можа да докаже, че като Дан Колов, може да го изскубне!

Макар, че това дълго описание и то, като спестявам и някои други подробности, бе траяло, хайде, нека речем секунди, трябваше да погледна и за останалите цивилни.

Видях силуетите само на двама от тях. Те бързо изчезнаха в мъглата, до където можеше да се проследи това.

Мигновено обърнах отново поглед към двамата цивилни от терасата: видях, че и те изчезват, като по-главният дърпаше колегата си назад, едва не влачейки го!

Не ще и дума, че изпратих приятелката си до квартирата ѝ. Надявам се, вече правилно се досещате, че всички опити за успокоение са били напразни!

Оставаше да помисля и за себе си и от няколко възможности избрах, че ще е най-добре да отида при един от „земните си князе" (Псалом 118:9), не княз като големец, защото тогава беше обикновен служител, а император по приятелство.

Естествено, че му разказах преживяното не както го пиша сега, а според тогавашните си разбирания, докато накрая и двамата избухнахме във весел смях.

Дълги години след това разказвах случилото се като дълъг виц или весела история. Център на станалото бе в кафене „Прага". Това е, че човек не знае и секунда напред в бъдещето.

Приключвам, като още веднъж БЛАГОДАРЯ НА БОГА и за тази милост! Така беше, докато реших да разбера, какво точно се беше случило. Естествено, най-важно бяха причините затова. Тогава „дойдох на себе си" (Евангелие от Лука 15:17) Сторих го. За действията ми, по-точно за някои от тях частично, ще стане дума по-късно.

ОЩЕ ЕДНО ПОТВЪРЖДЕНИЕ

Един топъл слънчев ден отидох в манипулационната на поликлиниката, за да ползвам телефон. Смятах да искам линейка от Бърза помощ за болно дете. Не зная дали бях докоснал телефона, когато в стаята внесоха на носилка възрастен - на около седемдесет години човек. (Тогава още бях млад и можех да използвам такова определение!) Едва ли е необходимо да описвам подробности, които биха могли да разберат само квалифицирани лекари. Дано Бог да даде да достигне настоящето до повече здравни работници!

Пациентът се намираше в крайно тежко състояние от практически необратими недостатъчни функции на сърцето и белия дроб. Да дообясня положението: състоянието на човека беше такова, каквото ръководни здравни работници, излъчващи се пред телевизията, определят като „с опасност за живота". Не пиша горното, за да се самоизтъквам или хваля. „Не се хвали сам, по-добре другите да те похвалят!" (ако трябва!) - в този смисъл казва Библията. (Притчи 27:2), И така, просто за човека трябваше да се извършат неотложни животно-спасяващи, а след това и животно-поддържащи действия. Не помня, дали бях помолен от дежурната лекарка, но веднага се включих, като мигновено дадох първите назначения на средния медицински персонал, който ежесекундно се увеличаваше. Верен на себе си, докато се подготвяха първите мероприятия, изгоних близките на болния, сеирджиите и дори част от средния и младши персонал. Не се срамувам от това, дори и от думата „изгоних". Просто, те винаги са пречили и пречат! В такива случаи, особено когато лекарят би поел един или повече риска за себе си, но винаги в интерес и полза на пациента.

Все пак, за да отстраня и най-малкото съмнение у читателя, трябва да изясня, естествено без опит за „възвисяване", че познавах и можех да се справям с животно-заплашващите състояния, включително и с отравяния. А освен това, всяка година карах курс по първа помощ при война, природни бедствия, промишлени аварии и всякакви други състояния, при които е заплашен масово човешки живот. Бог да благослови д-р Б. Филипов, който, по линията на БЧК, ги уреждаше!

Положението беше овладяно бързо и Бог да благослови всички, които помагаша! Оставих пациента на дежурния персонал и се върнах да проверя състоянието на детето, за което бях тръгнал. Не, че бях го забравил, но в състоянието, в което се намираше то, можех да се справя и в поликлинични условия. Това обаче криеше риск за детето и отново настоях пред родителите за поне едноседмично хоспитализиране, както се казваше тогава.

Получил съгласие, се върнах в манипулационната. Тогава там беше телефонът за спешна медицинска помощ. Когато говорех, внезапно усетих почти непоносима остра болка в областта на левия бъбрек. След част от секундата се обърнах рязко, като удръчът го очакваше поне едно кроше.

Обръщайки се, видях, че срещу мен стоеше ядосана жена, по-ниска от мен, на около седемдесет години. Без съмнение, Бог ми бе спрял ръката или бе спомогнал да сторя това. Останах почти цяла секунда в недоумение, защо бях ударен, когато жената изкрещя, или още по-точно - изрева: „Как не те е срам! Мъжът ми умира, а ти си говориш по телефона?!...“

Последният, както се до убедих, не само че вече не умираше, а разговаряше с наш колега с бодър за ситуацията глас. Мъжът беше с напълно овладени сърдечно съдови и дихателни функции. Иначе не бих си позволил да продължа другите мои задължения. Нещо повече, воден от моите познания по сортировка в армията и личните ми становища по нея, се борих за живота на възрастния човек, оставяйки моя детски пациент! Това сторих не от пренебрежение към детето! А защото бях преценил, че животът на възрастният е непосредствено заплашен! Тогава, а и сега, ако животът на детето беше в същата опасност, щях да избира, без и най-малко колебание между двамата - детето!

Тези разяснения са, за да е съвсем на ясно читателят, че няма никакви пропуски, нито медицински, нито от морално - човешка страна!

Жената продължи: „Мъжът ми е активен борец?!... А ти!...“

Безспорно уважавам тези хора, които са се борили с нещо ужасно, което се нарича ФАШИЗЪМ! Дано Бог благослови тях и тези, които заслужено и особено тези, които незаслужено бяха страдали в тези, наистина черни времена за българския народ!

От по-предишните страници читателят ще си спомни - бях писал, че особено не съм се боял от тях, камо ли да се впечатля! С типичната за мен тогава безгрижност, от която още не съм се отърсил напълно, следобед бях забравил всичко, дори крайно обидната несправедливост. С такава черна неблагодарност, често се бях срещал до онзи момент, а и в последствие не веднъж ме спохождаше!

Сега не мога да си спомня точно, дали още на другия ден или следващия, главният лекар събра целия персонал. Това той правеше сравнително рядко. Главният лекар, рядко честен, справедлив и тактичен ръководител каза, че „имало изключително критичен материал за поликлиниката в тогавашния официоз - вестник „Отечествен глас“. „Аз успях да спра временно отпечатването, за да изясня и проверя случая! Но КОЙ от вас, лекарите, е отказал да даде спешна помощ на... (като споменаваше името на болния)? „После добави повече от хиляда лъжи.

Винаги съм бил за ИСТИНАТА и никога не съм се криел! Затова казах: „Аз!“

Сега едва ли бих отговорил така, защото, надявам се, че знаете Кой само може да казва това!

Единственият светъл лъч в тази черна лавина от лъжи за мен беше, че Главният лекар не скри изненадата и учудването си, че моята личност е сторила това. След признанието си, просто замълчах в очакване да получа наказанието, което смея да се надявам, че Ти, драги читателю, вярваш, че бе абсолютно незаслужено!

Тогава една от сестрите, която никога до тогава не беше чувал да говори високо, отвори уста: „Как не ги е срам! И как може да има такива хора?!..." След което разказа с най-малки подробности това, което вече е известно на читателя. Дори и сега се чувствам неудобно, че каза повече, отколкото бях извършил. И тя завърши с думите: „ТА, НАЛИ д-р.....СПАСИ ЖИВОТА МУ!?"

Съвещанието беше прекратено и така, „критичният" материал не излезе никога!

Бог да благослови Главния лекар за тази честност и смелост да защити не мен, а ИСТИНАТА! Така също и за многото му дела за здравето и живота на жителите на града и района!

Така завърши тази история. Пиша, както беше тогава, според тогавашните си разбирания и представи. Сега не мога да кажа, как бих решил да действам. Дали да приключвам случая с черната неблагодарност или да прибавя това?!

По време на пороите от словесни атаки, споменатата жена на активен борец спомена нещо. Нещо, което и най-малко не означаваше на присъстващите. За всички вероятно е било като за по-миналогодишния сняг. Дори и това е много просто, беше нищо!

По силата на обстоятелства, които няма да съобщавам, „нищото" за други бе като Ерихонска тръба в моите уши. Изключено е да го забравя! Това, което се забравя е, дали съм счел за достатъчно думите на жената, или съм го доуточнил от документацията.

Едва ли последното е имало значение за действията ми. Два пъти съм тръгвал рязко, в смисъл незабавно за София. Единият е този, а вторият - за дела на здравеопазването в града. Вероятно ще сте се запитали, защо съм бързал!? Бързах, защото бе споменато името на село. Село малко и почти неизвестно, но много познато и близко за мен. То бе родно място на един от „земните князе", с които Бог ме бе благословил. Той беше, кой и както иска да го приема, РЯДКО ЧЕСТЕН ЧОВЕК И ИСТИНСКИ КОМУНИСТ! Това ме караше да отида и го попитам, как такива „хора" (едва ли материалът е бил без съгласието и на съпруга?), са комунисти? Сега парадирани и злоупотребяващи със заслугите си в борбата срещу фашизма... Нещо повече - използвани ги за лично облагодетелстване? (извън правата, полагащи им се по закон)...

Ще кажете, „защо?". Защото, освен тези неща, реално в моя случай бяха използвани за лично отмъщение.

Честно име и авторитет се градят с години, както се приготвя мирото, а „няколко мухи" го развалят за дни, дори за часове.

Не съм бил и не съм амбициозен в общоприетия смисъл на тази дума. Просто съм свършвал с всичките си способности (качества) това, което трябва да се извърши по служба, за приятели и дори и непознати хора. Тук нямам предвид обикновените задължения, (ние сме слуги - Лука 17:10 и т.н.), а над тях. (Ако съм бил понякога небрежен, това е било единствено към себе си.)

Ето защо реагирах тогава така, в смисъл да изчистя името си, не само пред за персонала, а въобще. А може би, за да се доизясня, за себе си. Особено съм държал да съм изправен пред скромната си личност, (или както казваше един мой колега - „изпадна ми в очите"). По-точно, да не изпадам и изпадна в собствените си очи.

Отиването ми при моя приятел имаше главно този мотив - тези хора да са свестни и почтени, а да са заблудени, (особено жената). Дори напълно възможно е, „приятели и колеги" съзнателно и целенасочено да са ги заблудили... В следствие научих, че това мое предположение е било вярно. Тогава, с негова помощ, да изясня на това семейство, че еди кой си не е толкова лош, жесток и забравил Хипократовата клетва, като са останали с такова впечатление.

Щях да потвърдя, най-вече на съпруга! Неговата реакция, донякъде си обяснявам и с това, че състоянието в него време не му е позволявало да разбере, нито да запомни, кой лекар му е оказал животоспасяващи мероприятия.

Така смятах, че изяснявайки заблудите на това семейство, причинило ми толкова много страдания (главно душевни), ще бъда лично удовлетворен. Щях да зная, че навярно няма никой в България с лошо мнение за мен. Нямах да съм „изпаднал“ в техните очи, а щях (най-вероятно), да се издигна в своите.

Това, което ме преби от изненада бе, че приятелят ми не само си ги спомни, но че челото му се сбърчи. Последното си обясних, когато ми разказа, че „активният борец“ - бивш негов учител, е извършвал системни побои над прогресивни младежи преди 9.IX.1944 година. Приятелят ми също не е бил подминат от активния бич. Последният станал причина (особено като директор), за изключване на доста прогресивни ученици.

За побоя над моя приятел си спомних веднага (по-точно, въобще не съм забравял този случай, разказван ми в миналото от моя приятел още през студентските ни години).

Когато челото му се проясни (а на мен ми идваше да пея, нещо повече - да викам), обсъдихме спокойно ситуацията от всички страни. Най-вече, дали учителят не е бил „под прикритие“?...

Уточнихме се, на следващия ден да проверят с негови близки или приятели истината около присъждането и добиването на това (все пак), високо отличие.

Не само не останах да нощувам у приятеля, а напротив, бързо се „изсулих“, защото, поради прословутата си честност, въпреки високия си, по онова време пост, продължаваше да има още квартирни проблеми.

На следващия ден го чаках пред сградата на „Позитано“, където сега се помещава БСП. Преди там се помещаваше Съюзът на активните борци против фашизма. Дали срещата беше в 9,0 или 11 часа е без значение. Ако ги изразя с „X“, то отговорът на приятеля ми би звучал така: „От „X“, часа и 15 минути „активният“ борец вече не е активен!“ Благодарих на моя приятел от „земните князе“ за помощта му, (а по-вероятно за помощта ИМ).

Според тогавашните ми разбирания, бях радостен и напълно удовлетворен. По принцип не съм отмъстителен. Отбягвал съм свадите. Боря се, когато съм обект на несправедливост, най-вече, когато това се отнася до други, дори и непознати хора.

ОСОБЕНО съм непримирим и амбициозен в такива случаи, когато силите срещу мен са повече от едно на едно. И колкото по-големи бяха противниците, толкова повече се борех. И най-важно - почти винаги побеждаваше ПРАВДАТА И ДОБРОТО!

Сега едва ли бих разсъждавал така, дали действията ми ще се приемат като отмъстителни от ЕДИНСТВЕНИЯ, Който има това право?... Защото Библията казва: „НЕ СИ ОТМЪСТЯВАЙТЕ, любезни, но дайте място на Божия гняв! Защото е писано: На Мене принадлежи ВЪЗМЕЗДИЕТО, Аз ще сторя ВЪЗДАЯНИЕ! - казва Господ". (Послание към римляните, глава 12, стих 19).

Може би, за мое утешение ще кажа, че ЗА ИСТИНАТА МОЖЕМ И ТРЯБВА ДА СЕ БОРИМ! (Ефес. 6:14, 2 Кор. 13:8).

Също Ян Хус, големият чешки реформатор е казвал:

„Гърси ИСТИНАТА!
Слушай ИСТИНАТА!
Изучавай ИСТИНАТА!
Обичай ИСТИНАТА!
Говори ИСТИНАТА!
Пази ИСТИНАТА!

ЗАЩИТАВАЙ ИСТИНАТА ДОРИ ДО СМЪРТ!,,

За тази ИСТИНА, заради вярата си в Христос, заради това, че е превел БИБЛИЯТА на чешки - на неговия роден език, ЯН ХУС е бил жив изгорен на клада на 6 юли 1415 година!

СЪВЪРШЕНАТА ИСТИНА Е ИСУС ХРИСТОС! Той казва:

Аз съм Пътят, ИСТИНАТА и Животът! Никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене!" (Евангелие от Йоан 14:6).

ТРЕВОЖНИ СЪБИТИЯ

Времето преди 10 декември 1989 година изкара на светло личности, които все по-смело започнаха да критикуват властта. Започнаха да пригласят и носители на партийни билети. Някои от тях дори не само пригласяха, но се натискаха със слови изпълнения!

Израснал и възпитан, предимно от вуйчо ми - д-р Захари Дочев, вече споменат, докато родителите ми следваха в Австрия. След завършването си, те продължиха възпитанието ми в честност и всеотдайност на идеите на комунизма. Затова, драги читателю, не се учудвай, че след като се ориентирах в събитията, отидох дори на две места на различно ниво от структурата на БКП - да изявя моята готовност - да помогна с всичко, дори с оръжие, при евентуални размирици в страната!

Едва ли някой в БКП в онзи момент е смятал да предава властта доброволно и аз останах особено учуден, когато и от двете места ми се отказа. Просто не ми обърнаха внимание! На по-високото ниво отказът не ме засегна, защото за тях бях един случаен човек, и то без партиен билет, какъвто впрочем никога не съм имал.

Не мога да скрия, че бях много силно засегнат от отказа на местно ниво от хора, които познавах, и, които ме познаваха. Дори някои от тях бяха отделяли не малко време за идейното ми укрепване и издигане. Нещо повече, намериха се и такива, които съвсем неприкрито изразиха презрението си, че на мен не можело да се разчита, особено в такива случаи!?

Ето защо се оттеглях в жилището си в Пловдив за нощна почивка, при все, че продължавах да работя в Хисаря. В последствие започнах да ползвам някаква отпуска. Следях събитията у нас и в Европа при съседите. Берлинската стена беше разрушена. Европа започваше да прилича на разбунен кошер.

Тогава няха още телевизор в Пловдив. Всичко си вървеше добре и сравнително добре, сиреч еднообразно. Така беше до деня, когато гледах отново телевизия у комшиите. Дадох интервю с един репресиран човек, който е бил в няколко от така наречените „места за превъзпитание". Последният завърши патилата си с думите: „Това, което се случи с нас, малко или много заслужавахме и си имаме определена вина, защото се противяхме по един или друг начин на комунистическия режим! Но каква ВИНА имаха стотиците, а може би и хиляди млади хора, които станаха мъченици и повечето от тях намериха смъртта си в многобройните лагери в страната? ВИНА само защото бяха по-интелигентни, по-възпитани и обичащи хубавото! И в повечето случаи единственият им „грех" беше, че носеха дълги коси и къси панталони!..."

Усетих, че нещо ме блъсна в главата и останалата част от тялото ми се изпълваше със страшен и непреодолим ужас, който ме смазваше! Единственото разумно нещо, което успях да сторя бе, да се извиня на съседите и се смъкнах в моя апартамент. Когато се прибрах, едва успях да се приближа до най-близкото легло и се сринах върху него.

Колко време съм лежал така и сега не мога да определя. Беше съвсем тъмно. Станах, запалих лампата и дори помислих да хапна нещо. Но какво ядене при такива душевни сривове?!... Легнах, по-точно се строполясах отново на леглото и чак тогава започнах да разсъждавам обстойно. Както казва писателят: „И ста-ло безпощадно ясно!...“ **ВСРЕД ТЯХ МОЖЕШЕ да БЪДЕ И ПИШЕЩИЯТ** и никога нямаше да пише тези редове!

За сън и дума не можеше да става! Лежах с широко отворени очи, сякаш някой или нещо подпираше клепачите ми като с клечки... Лежах продължително. Лека-полека общият ужас, който сковаваше цялото ми тяло и най-вече разума ми, започна да отстъпва място на по - конкретни представи! Съвсем естествено беше да помисля, че в описания вече случай на терасата в ЦУМ, можеше да бъда изпратен в Белене... Мислейки, как бих постъпвал, стигнах до заключението, че сигурно щях да се приспособя и опазя до деня, в който ще успея да уведомя близки или приятели, а най-сигурно и двете...

Да, известно е на читателя, че по онова време имах роднински връзки, които щяха да ме измъкнат незабавно. Като втори вариант, имах предвид да се свържа с някои от моите „земни князе“. Почти го оставих, защото, ако научеха приятелите ми, много от мъчителите щяха да пострадат по принцип. Конкретните, които бяха издевателствали над мен щяха да проклинат часа и деня, в който са ме пипнали дори само с пръст!...

Ако се убедях, че горните варианти са невъзможни за изпълнение, и понеже много добре разбирах приемите на такива и подобни места, нямаше да се доверя никому! Просто щях **ДА ИЗБЯГАМ!**...

За да не се приеме това като хвалба, ще кажа само, че веднъж издържах без плуване три часа на повърхността на водата на тогавашния триметров басейн на Хисарския плаж. Освен това, колегата ми и състудент, д-р Димитър Атанасов често ми говореше за някаква „скънтея“, ако правилно или не я възпроизвеждам сега. В същност се касае за прием, който жителите около Дунав използват, за да се носят с часове по течението на реката, без да употребяват особени усилия.

Изнураван от това и от други мисли и видения, които траяха седмица, дори повече. Почнах да разбирам, че онези идеи, в които вярвах до онзи момент, се изкривяваха и проваляха от нечестни и недостойни хора!

Често човек минава от едната към срещуположната крайност. При мен не е така и не може да бъде, но новите идеи на демокрацията започнаха да ми харесват. Надявах се, че малко ще светне на този изстрадал народ! Той заслужаваше най-после да подиша чистия въздух на свободата! Народ на второ място по интелигентност след Божия народ, но и по страдания! Понесъл всестранния гнет на турци и гърци, освободен от великия и не по-малко изстрадал руски народ (не ме интересува кой и как приема и тълкува това!), за да попадне в безсмислени кръвопролит-ни войни. Последните обраха цвета на природно умните, трудолюбиви и жизнени селски труженици и интелигенти. Не стига това, но се намериха хора, не знам с какво име да ги определя, които предизвикаха това, че се избиваха българи помежду си! Но не може да се унищожи един **ВЕЛИК, макар и БЕЗКРАЙНО ИЗСТРАДАЛ НАРОД!**

И когато се чуха гласове от репресираните, не за нов „народен съд“ и други форми на отмъщение, а за прощаване в името на Българския народ, сметнах, че трябва да отдам усилията си в тази насока!

След определено време, когато се бях стабилизирал душевно и принудителната отпуска свърши, почнах редовната си работа. Дори давах и дежурства.

Тогавя, както и сега, проблемът с „досиетата“ беше не само актуален, но и напрегнат. Съвсем открито такива се използваша всестранно най-вече за

компрометиране на народни представители от опозицията. Тогава в съзнанието ми, както огнен лъч проблесна мисълта, че и ЗА МЕН е възможно да се води ДОСИЕ! Досие, което може да предизвика само гордост!

Да кажа, че бях уплашен, едва ли ще е напълно така. И преди 9 септември съм попадал в крайно опасни ситуации. Тогава бяха времена, при все, че имаше всякакъв вид сблъсъци, при много от които имаше повече или по-малко опасности. Често бяха смъртни, но все пак имаше някакви правила!..

А сега, говоря за времето на размишленията ми, нещата се бяха променили: ударите се нанасяха с не по-малко ожесточение, но сега се нанасяха и „под кръста“, а често и направо „В ГЪРБА“!

И така, представете си, че се мъча да вървя по някаква пътека, без знак някъде и „без път“. Ако е уместна тази перифраза, „не се знае кога и от кой храст ще изскочи лъв или хиена, и от кой клон ще се стовари върху мен огромен питон, или направо боа,,!“

Ставаше ми ясно, че трябва да намеря изходна точка и то със здрава основа, от гранит. Израз, който се използва. Наред с това, трябваше да имам и защита, сиреч приятели, на които все още може да се разчита... С живите от тях поддържам и сега връзка. Ако преди това е имало „подигравка“, от състудентството, още на първата ни среща разбрах, че обичам всички без изключение.

Верен на принципите си НИКОГА да не връщам за стореното срещу мен само оставих всичко на Бога.

Ако писах горното, писах го да подчертая още веднъж БЕЗКРАЙНАТА МИЛОСТ БОЖИЯ! Изпитанието, което Бог ми даде е да разбере, че ТОЙ ме е избавил не от мигновена смърт, А ОТ МНОГО ПОВЕЧЕ, от ужасни мъки човешки!

ЕПИЛОГ

Изясних много неща, чрез моите „земни“ князе. Наистина ЖИВОТЪТ МИ Е БИЛ В ОПАСНОСТ не само „на терасата“ ..ОЩЕ МНОГО ПЪТИ!

Рядко, по-точно НЕ СЪМ МРАЗЕЛ! ПРОЩАВАХ, ЗАБРАВЯХ, ОТМИНАВАХ!

Прощавал съм и прощавам, независимо от горчилките... ДА ПРОЩАВАМЕ И ТО С МЪКА, „ВОЛЕВО“ НА ВСИЧКИ И ЗА ВСИЧКО!

Защото Христос казва: „Ако вие ПРОСТИТЕ (ОТ СЪРЦЕ Мат. 18:35) на хората съгрешенията им, то и Небесният ви Отец ще прости на вас!“ (Евангелие от Матей 6 глава, 14 стих).

Моля Бога да ми помага и дава сили ДА ПРОЩАВАМ ОТ СЪРЦЕ! (Матей 18:35).

И сега имам МИР В СЪРЦЕТО СИ И СЪМ ЕДИН ИСТИНСКИ СПОКОЕН ЧОВЕК!..

Отново, поглеждайки назад в своя не кратък живот, мога да кажа, че Бог ме е ОБИЧАЛ, както ОБИЧА И ТЕБ, читателю!

Не винаги това съм разбирал и осъзнавал. Но въпреки това, ТОЙ ме е пазил и закрилял, когато не съм заслужавал! Той е изпращал Святия Си Дух да ме ръководи и ми дава мъдрост, как да постъпя в различните ситуации на живота... Давал ми е и сили да преодолявам трудностите! А колко пъти е опазвал физическия ми живот! И ТО, КОГАТО СЪМ БИЛ „ДАЛЕЧ“ ОТ НЕГО!

НАДЯВАМ СЕ, ЧЕ ТОЙ ЩЕ МЕ ИЗБАВИ И ОТ ВЕЧНАТА (или духовната) СМЪРТ!

Изложеното до тук е повече от достатъчно да докаже, че БОГ, чрез СВЯТИЯ СИ ДУХ ИЛИ ДРУГИ СВОИ СРЕДСТВА Е ВИНАГИ ДО НАС, даже нещо повече - Бог желае Неговият Дух да живее ВЪТРЕ В НАШИТЕ СЪРЦА! И защото БОГ ни обича, ТОЙ ни е ИЗБАВЯЛ МНОГО ПЪТИ ОТ ВСЯКАКВИ ЗЛИНИ!

Сигурен съм, че ТОЙ Е ИЗБАВЯЛ И ТЕБ, ЧИТАТЕЛЮ! Затова, сега

СПРИ!

ОГЛЕДАЙ СЕ!

ОСЛУШАЙ СЕ!

И РАЗМИСЛИ!...

ПРИПОМНИ ЖИВОТА СИ! Да, СПОМНИ СИ в колко много случаи НЯКОЙ ти е помагал и те е ИЗБАВЯЛ!

Спомни си КРИТИЧНИТЕ СИТУАЦИИ в твоя живот! Спомни си ИЗХОДЪТ от тях! Не е било случайност това! Това е било, защото БОГ ТЕ ОБИЧА! Той те познава по име! Той знае проблемите ти! Той желае и твоето ВЕЧНО ДОБРО! Затова Той изпрати Своя Син Исус Христос на тази земя, да ти ПОДАДЕ РЪКА и те ПОВЕДЕ ПО ПЪТЯ КЪМ ВЕЧНИЯ ЖИВОТ!

Ще поемеш?... Или ще отблъснеш Неговата ръка на ИЗБАВЛЕНИЕ?

Защото ТОЙ е „БОГ ИЗБАВИТЕЛ и НА НЕГО принадлежи отърва-ването ни от смъртта!" (физическа и вечна). (Псалом 68:20)

ФИЗИЧЕСКАТА смърт е нещо ужасно! Но, ОЩЕ ПО-СТРАШНА Е ДУХОВНАТА СМЪРТ! Тя е ВЕЧНА РАЗДЯЛА НА ДУШАТА ОТ БОГА! Тя е ВЕЧНИ МЪЧЕНИЯ И ГРИЗЕНЕ НА СЪВЕСТИТА НА ЧОВЕКА! „Там, където „червеят" им не умира и огънят не угасва!" - казва Исус Христос. (Евангелие от Марк, глава 9, стих 48).

В този смисъл, избавлението от духовната смърт е НАЙ-ВАЖНО! Вместо нея, БОГ предлага ВЕЧЕН ЖИВОТ, и то даром на тези, които с вяра приемат Неговия Син - ИИСУС ХРИСТОС!

„Защото БОГ толкова ВЪЗЛЮБИ СВЕТА, щото даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който ВЯРВА В НЕГО, но да има ВЕЧЕН ЖИВОТ!" (Евангелие от Йоан, глава 3, стих 16).

„Който вярва в Сина (Божий) ИМА ВЕЧЕН ЖИВОТ, а който не приема Сина, няма да види живот, но Божият гняв остава върху него." (Евангелие от Йоан, глава 3, стих 36).

Затова, от Божия страна те умолявам, любезни читателю, ПОВЯРВАЙ В ГОСПОДА ИИСУСА ХРИСТА И ПРИЕМИ ВЕЧНИЯ ЖИВОТ!

До тук БОГ се е грижил за опазването на живота ми, когато бях „ДАЛЕЧ" ОТ НЕГО, както дай, Боже, да бъде същото и за Вас! Наред с това търпеливо и последователно Е ИЗГРАЖДАН И ПРОДЪЛЖАВА ДА ИЗГРАЖДА вярната и Богу угодна ПОСОКА В НАШИЯ ДУХОВЕН И ДРУГ ЖИВОТ!

За всичко това, БЕЗКРАЙНО, БЕЗКРАЙНО МУ БЛАГОДАРЯ!...

Мисли от майка Тереза

Хората са неразумни, нелогични и егоистични,

Въпреки това, обичай ги.

Когато вършиш добро, ще ти припишат егоистични мотиви и задни мисли,

Въпреки това, прави добро.

Когато имаш успехи, печелиш фалшиви приятели и истински врагове,

въпреки това, имай успехи.

Доброто, което правиш, утре ще бъде забравено,

Под и с Божията ръка

въпреки това прави добро.

Честността и откритостта те правят уязвим,
въпреки това, бъди честен и открит.

Това, което си построил с дългогодишна работа, може да бъде разрушено за една нощ,
въпреки това продължавай.

Твоята помощ наистина е нужна, но хората може би те нападат,
защото им помагаш,
помогни им въпреки това.

Дай на света най-доброто от себе си, и те ще извадят зъбите ти,
въпреки това, дай на света най-доброто от себе си.